

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!
Jen svorným Bůh zehnává.“

JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) X. — Císlo (No.) 21.

Sobota (Saturday) 18. 5. (May) 1985

Jožka Staněk:

KDO VYHRÁL VÁLKU?

U příležitosti čtyřicátého výročí skončení války budou jistě napsány stovky článků a úvah. Přidejme i my kapku k moři slov a pokusme se zodpovědět otázku položenou v záhlaví této úvahy.

Začnu tím, co o válce tvrdí Sověti. Ti využívají celých 40 let k tomu, aby se prohlašovali vítězem světové války 1938 - 1945, zapominají přitom přiznat, že také na válce nejvíce vydělali, že jejich koloniální expanzi nejvíce prospěla, a že z ní měli největší kořist. Zato však nezapomínají stále podotýkat, že oni to byli, kdo přinesl největší oběti.

Co se týká posledního tvrzení, je pravdivé, ale je také fakt, že tyto oběti z velké části byly zbytečné, a že si je Rusové zavinili sami. Podívejme se na fakta. Píše se rok 1938 a Hitler se začíná cítit budoucím pánem Evropy. Vidí velkou příležitost skoncovat s komunismem. Jeho „Drang nach Osten“ má úspěchy, a plány dalších akcí leží v

jeho psacím stole. Přijde okamžik, kdy vniká nezadržitelně do SSSR. Hitlerovy počáteční úspěchy byly zaviněny hlavně diletantstvím a krvežíznivostí Stalina, za které zaplatilo obyvatelstvo Ukrajiny i vojsko Sovětského svazu těžkou daň. Stalin - paranoidní tyran, jak je dějinami označen - dal v tajných procesech popravit celé vojenské vedení s maršalem Tuchačevským v čele. A tak když hitlerovci vpadli na Ukrajinu, stála proti nim Rudá armáda nedostatečně vyzbrojená, nepřipravená, bez disciplíny a odborného vedení. Politici komisaři nemohli zabránit pronikání nacistů do vnitra země.

V prvních měsících války utrpěli Sověti gigantické ztráty. Obklíčovací taktika vycházela

Jak vypadalo Staroměstské náměstí s vyhořelou radnicí po Pražském povstání v r. 1945 - si dozajista každý z pamětníků vzpomíná. Už méně známý je záběr Václavského náměstí z 8. května 1945.

Němcům podle jejich přání. Přitom zahynuly desetitisíce sovětských vojáků, další desetitisíce skončily v zajateckých táborech; do rukou útočníků padly zásoby pohonných hmot, munice i potraviny. Tisíce tanků a letadel byly zničeny. V sovětském vojsku vznikl katastrofální nedostatek zbraní, munice, jídla - důstojníků. Federální štáb sestával z nepřipravených a nevyškolených oficirů a „geniální“ škrty Stalinovy na mapě Sovětského svazu, jak nám je předváděly sovětské filmy po válce, se ukázaly stupidním velikášstvím.

Jak si musel Stalin zhuboka vydechnout, když Japonci v prosinci 1941 napadli Pearl Harbor a donutili tak Spojené státy americké vstoupit do války! V krátké době začala docházet pomoc z USA a z Anglie: zbraně všeho druhu, munice, potraviny. Stalin žádal a dostal aluminium pro výrobu letadel, ocel na tanky; v lodních zásilkách, které stály mnoho životů spojeneckých vojáků a námoř-

níků, došly těžké kulomety, lehká děla a miliony pušek. Kde se kdy Sovětský svaz zmínil o této obrovské pomoci, která nakonec ovlivnila výsledek války? Pokusme se tedy sami, spoléhajíc se na západní údaje, udělat malý přehled. Sovětský svaz dostal hlavně od USA: 15.000 letadel, 400.000 nákladních aut, 35.000 motocyklů částečně s přívěsným vozíkem, 130.000 kulometů, 3.000 vrhačů raket (ach - Stalinovy varhany přece!), 350.000 tun munice a 2.500.000 tun nafty, benzinu a olejů. Dovolil by si někdo tento materiál ocenit v penězích? Dosud za to USA nedali ani kopějku, tím méně centa.

Rusové nejsou rádi, když se jim to připomíná. Maršál Žukov prohlásil dokonce, že nedostali vše co si přáli. Ach, té sovětské skromnosti! O ocenění toho co bylo, ani slovo.

Ani invaze, největší válečná operace všech dob, nenašla u Rusů ocenění. Příliš pozdě, prý. Že ale hrozba invaze, kterou Němci očekávali donutila Hit-

era již dva roky před jejím uskutečněním udržovat na normanském pobřeží velký počet divizí a válečného materiálu - to jaksí opominají.

Kdo tedy vyhrál válku? Američané, Rusové nebo Angličané, kteří po debaklu u Dunkerku, bez armády, jen s vynikajícím loďstvem, si vzali za své prohlášení Winstona Churchilla „Anglie se rozhodla v boji pokračovat; bude-li nutno, třeba roky, bude-li nutno, sama“?! Válku vyhrály všechny tři mocnosti současně s pomocí poctivých lidí, kteří se postavili s nasazením života proti nacistickému násilí v celém světě.

Je si jen přát, aby skončily všechny války v celém světě a navždy; a aby spory byly řešeny u zeleného stolu. Žel Bohu, jsou případy, které mírové snaze neodpovídají. Doufejme však, že většina rozumných lidí na této zeměkouli, v našem dílu světa, bude mít vždy převahu před dobrodružnými choutkami některých režimů.

Generál G. Patton s gen. J. L. Fortier po svém přeletu do Lipek ve Strakoněch 17. července 1945.

Sloupek informací

**o uměle nově vzbuzeném světovém zájmu
o osud jihoafrických černochů v JAR,
a o dobré vůli Jihoafričanů
udělit postupně Namíbii nezávislost,
aby zabránili marxistům SWAPO
zmocnit se v novém africkém státě
totalitní moci.**

**Daleko menší menšiny
komunistů vládnou dnes v SSSR
a ve všech satelitních zemích
nekomunistům, než je tomu v
jihoafrickém poměru mezi bě-
lochy a černochy**

To, že komunistické režimy ovládají dnes země s naprostou většinou protikomunistických obyvatel, o tom se v OSN zarytě mlčí. Stejně se tam mlčí o okupaci Afghánistánu, o stále nových afghánských „Lidicích“, na jejichž vyhlazování si nyní Sověti pozvali na pomoc dokonce i Kubance, aby Castrovi pomohli řešit problém nezaměstnanosti na Kubě a nemusili mu dávat i ztenčenou každoroční výpomoc tak docela zdarma. Moskva totiž usoudila, že kubánská vojenská výpomoc marxistickým vládám v africké Angole a v Habeši jí nestačí zaplatit kubánský dluh, a tak jsou nyní Kubanci už i v Afghánistánu. Aby se o tom ve světě nemluvalo, musilo se zase začnout mluvit o apartheidu v JAR. V Africe i mimo Afriku se většinou marxisté a levicovní liberálové domnívají, že černoši v JAR si dovedou nadvládu nad bělošskou menšinou pouze

násilnou revolucí. Současné nepokoje v černošských městech, podpořené udělením Nobelovy ceny míru anglikánskému biskupu Tatuovi a celotýdením vysíláním Koppelova televizního programu „Nightline“ americké stanice ABC začátkem letošního dubna, jsou považovány za možný začátek boje černochů za svrchovanost nad Jižní Afrikou. Diplomaty a političtí analytisté však váhají s tímto náhledem souhlasit. Říkají, že případ Jižní Afriky je zcela odlišný od koloniálních okolností, které existovaly a ještě existují v některých afrických zemích, a že je málo pravděpodobné, že by se jihoafrickým černochům podařilo svrhnout nadvládu tamní bělošské menšiny násilím a obchodním embargem špatně informované ciziny. Jižní Afrika není kolonií; běloši tam žijí už tři století, plně se tam usadili, je to jejich rodná vlast, nejsou tam cizinci, nýbrž spíše jednou z národních skupin Jižní Afriky. V jiných afrických zemích běloši byli novými příchozími, jejich vztahy k zemi byli jen velmi povrchní a nikde jich nebylo

více než tak 250 tisíc, zatímco v Jižní Africe jich je 4,5 milionu z celkového počtu 27 milionu obyvatel. Zbudovali si tam také silnou mocenskou strukturu v sektorech ekonomie, sociálního života, politické a administrativní soustavy a samozřejmě také v oboru národní obrany. Jihoafrická armáda čítá 90 tisíc mužů ve zbrani a 300 tisíc rezervistů, kteří mohou být ihned zmobilisováni. Tato armáda je dobře vycvičena a také dobře vyzbrojena; toto vyšlo najevo při jejích operacích proti guerilům SWAPO v Namíbii a v Angole, jakož i proti guerilům „Afrického národního kongresu“, kteří měli své základny v Mozambiku. O vnitřní bezpečnost v zemi se velmi účinně stará výborně organizovaná, vycvičená a dobře placená policie v počtu několika desetitisíců mužů. Vojenští znalci jsou zajedno, že s jihoafrickou armádou se zdaleka nemohou měřit armády všech afrických zemí pod rovníkem, a to i kdyby se spojily dohromady. Guerilová válka by v Jižní Africe byla velmi nesnadná. Mimo města je pro ni terén svrchovaně nevýhodný; buď tam jsou neschůdná pohoří, anebo pusté roviny bez lesu a keřů, takže se není možno skrýt. Guerilové, vycvičení v cizině, se pokusili provádět své teroristické akce ve městech; podnikali útoky na rafinerie ropy, na policejní stanice a různé průmyslové objekty, avšak jejich úspěch byl nepatrný. Nyní navíc byla znemožněna infiltrace těchto guerilů do Jižní Afriky z Mozambiku, jehož vláda po dohodě s jihoafrickou vládou zakázala guerilům „Afrického národního kongresu“ užívat území Mozambiku za základny svých operací. Jižní Afrika ze své strany přestala podporovat guerily, usilující o svržení nynější levicové mozambické vlády, která si už beztak neví se svými hospodářskými problémy rady a najednou hledá pomoc na Západě. Černoši, svedení k bouřím ve městech, nejsou schopni čelit dobře vyzbrojené policejní síle; sami mohou útočit na policii pouze pomocí kamení a zápalných bomb domácí výroby. Proto při srážkách s policií jsou mrtví pouze na straně černochů. V posledních 14 měsících při těchto srážkách zahynulo více než 350 černochů a žádný policista. Kdyby se tyto bouře rozšířily, jihoafrická armáda by snadno mohla obklíčit černošská města, neprodyšně je odříznout od ostatního světa a bombardovat je z děl a letadel, protože v důsledku politiky oddělení ras černošská města a černošské osady jsou vzdáleny

několik mil od bělošských usedlostí. Doposud však policie byla sama schopna utlumit všechny pokusy o povstání a všechny nepokoje téměř bez pomoci armády. Kdyby se černoši rozhodli systematicky znepokojovat bělošská města a bělošské čtvrti, také by asi mnoho nesvedli, protože sami bez zbraní by musili čelit bělochům, kteří jsou dobře ozbrojeni. - Není možno srovnávat Jižní Afriku s Iránem, kde v roce 1979 zvítězila revoluce proti šachovi, ačkoliv jeho protivníci byli prakticky beze zbraní. V této zemi revoluce zvítězila proto, že většina armády i s veliteli, s úsilím vyarovat se krvavé občanské válce, se rozhodla vzdát se fanatickým muslimským revolucionářům, když viděla, že americká Carterova administrace šacha opustila. Tato možnost je v Jižní Africe naprosto vyloučena. Jihoafričtí armádní velitelé však naléhají na bělošské držitele politické moci, aby zahájili v zemi politické reformy v přesvědčení, že v každém případě černoši nakonec nějak dosáhnou svých politických cílů. Mnozí znalci jihoafrických poměrů se domnívají, že jihoafričtí černoši mají ve svém arsenálu jedinou účinnou nenásilnou zbraň: ekonomickou. Zahájí-li jejich dělnická síla všeobecnou stávkou, a přestanou-li zároveň černoští spotřebitelé kupovat produkty jihoafrické ekonomie, hospodářství celé země bude paralyzováno a běloši nakonec budou musit ustoupit. K tomu však asi v blízké budoucnosti nedojde, protože jihoafričtí černoši dosud nejsou dobře zorganizováni a jejich pracovní unie soustředí všechno své úsilí nikoliv na politiku, nýbrž na zlepšení životní úrovně černošských dělníků. V době několika let se však černoši budou moci zorganizovat do té

míry, že se stanou obrovskou ekonomickou silou, a to jako dělníci, i jako spotřebitelé. Bělošská vláda si je toho dobře vědoma, a proto se různými menšími reformami snaží získat si umírněné černochoy venkovských provincií, jakož i černochoy středních sociálních vrstev spolu s míšenci a Indy k vyjednávání o racionálním vyřešení jihoafrického problému.

Tak např. o minulých velikonocích prezident Botha vyhlásil 3 miliony černochů, přítomných na protestantské pouti, aby společně s bělochy hledali ve svornosti budoucí zorganizování Jižní Afriky tak, aby všechny její složky byly spokojeny a těšily se svobodě, blahobytu a účasti na vládě země. Mnozí však pochybují o tom, že se tato strategie podaří. Jihoafričtí černoši, podporovaní africkými diktátory a naivními Američany, volají, že to je příliš málo a příliš pozdě. Tak dnes nikdo neví, jak bude v Jižní Africe vyřešen boj o vládní moc. Žádná jiná africká země neměla v minulosti podobné problémy vztahů mezi rasami, které v JAR vznikly dějinným vývojem koloniální Anglie - (emigrace Indů do Afriky), a průmyslovou revolucí. I ve Spojených státech je situace plně odlišná od jihoafrické reality. Chtějí-li pak američtí vůdci černochů skutečně pomoci jihoafrickým černochům k odstranění rasové diskriminace ve jménu černošské solidarity, měli by se tam nejdříve aspoň na pět let odstěhovat, žít tam, a spočítat si ročně počet uprchlíků, kteří přicházejí do JAR ze všech okolních, dnes tzv. samostatných zemí s černošskými vládami. Vláda JAR se dokonce už začíná zabývat myšlenkou, že bude nucena své hranice těsně uzavřít, nechce-li dopadnout jako USA s přílivem ekonomických uprchlíků z Mexika. Chtějí-li pak levicové liberální a

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)
(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu
a potřebám našich drahých doma

**BOHU, CÍRKVI, NÁRODU
VYDÁVÁ:**

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE. Chicago Ill. 60623

Telefon: 762-2044

Řídí: **Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.**

s redakčním kruhem

Právní poradce a zástupce: **Henry T. SYNEK**

111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602

(312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit,
aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou
články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich ob-
sahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

May 18, 1985 — Vol. X, No. 21.

*Serving your
family's financial needs
for over 60 years*

**MID AMERICA
FEDERAL SAVINGS**

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700

4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770

RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700

LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400

WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990

CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300

NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001

9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000

WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800

ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

snad i naivně idealističtí běloši v USA a z ostatních západních zemí jihoafrickým černochům skutečné pomoci, měli by stejně hlasitě protestovat proti politické a sociální diskriminaci nerudých v rudých režimech komunistů, protože by pak Moskva dostala před mocným mezinárodním míněním aspoň trochu strach, přestala by černošské nepokoje v JAR podněcovat svými maskovanými zásahy světové levice a rozumný Botha by mohl v klidu zbytky jihoafrického apartheidu odbourávat tím účinněji a rychleji, čím rychleji se podaří jihoafrickým školám, rodinám a výchovným institucím vychovat v dostatečném počtu černošskou, mulatskou a indickou elitu.

□ **Kapské město i Pretorie jsou už dávno rozhodnuty dát Namibii samostatnost. Jak to však udělat, aby se nezmocnili vlády menšinoví marxističtí guerilové SWAPO, jimž by jejich „svatozár“ revolucionářů vyhrála při volbách asi většinu.**

Jihoafrická vláda v Pretorii má v úmyslu uvolnit v příštích dvou měsících svou kontrolu nad územím Jihozápadní Afriky neboli Namíbie, kde už 19 let bojuje proti marxistickým guerilům SWAPO. Společnost národů po první světové válce svěřila správu této bývalé německé kolonie Jižní Africe pod anglickým mandátem. Když po 2. svět. válce dostala JAR od Anglie úplnou nezávislost, Namíbie zůstala pod jihoafrickou správou. V r. 1967 pak OSN tento statut zrušila a Nejvyšší mezinárodní soud v Haagu v r. 1971 prohlásil, že Jižní Afrika obsazuje toto území ilegálně. Bezpečnostní rada OSN ve své rezoluci č. 435 rozhodla, že na území Jihozápadní Afriky mají být pod dohledem Spojených národů zorganizovány všeobecné volby a vláda nad územím má být předána vítězům v těchto volbách.

Jižní Afrika se však obává, že při takových volbách by bezpochyby zvítězili guerilové SWAPO, jakožto „bojovníci za svobodu“, kteří by pak z Namíbie učinili marxistickou zemi, která by pak mohla ohrožovat bezpečnost a stabilitu samotné Jižní Afriky. Guerilové SWAPO jsou vyzbrojováni Sovětským svazem. Jižní Afrika tedy chce hledat jiné řešení pro udělení nezávislosti tomuto území. Jako první krok chce mu nyní dát vlastní samosprávu; sama si chce podržet pouze zodpovědnost za národní obranu a zahraniční věci. Mezitím chce s OSN a vládami různých zemí hledat mezinárodně přijatelné řešení pro udělení nezávislosti Namibii; guerilové SWAPO by však byli z účasti na vládě Namíbie vyloučeni a zároveň by také Kuba musila odvolat z Angoly svých tamních 30 tisíc vojáků, které tam Castro poslal stejně jako do Habeše a do Nikaragui, aby se udržely místní marxistické vlády u moci. V Angole však dnes bojují proti Moskvě zaprodané vládě, dobře vyzbrojení a organizovaní partyzáni vlasteneckého hnutí UNITA. Proto - samozřejmě - ani Organizace spojených národů ani Spojené státy s tímto jihoafrickým plánem pro postupné udělení nezávislosti Namibii nesouhlasí a požadují naplnění rezoluce OSN č. 435.

Inu, když chtějí mít v OSN o jednu nepříjemnou starost ve světě víc, tak at' ji mají. USA nemohou v tomto případě, pochopitelně dělat nic jiného, než OSN přitakávat, ale snad alespoň situace znalí a odpovědní lidé v JAR naleznou diplomaticky schůdnou cestu k spravedlivému řešení namibijského problému. Škoda jen, že se OSN před 40 lety tak živě nezajímalo o politické sebeurčení tří malých národů na Baltu a o budoucí osud Podkarpatských Rusínů!

Přijďte se podívat na „Roztomilého člověka“

Posledním filmem našeho jarního festivalu českých filmů bude film Martina Friče „Roztomilý člověk“. Oldřicha Nového, který hraje ve filmu hlavní roli, vám zajisté nemusíme představovat, tak alespoň několik slov o ději filmu. „Roztomilý člověk“ je komedie o redaktorovi, který má ve zvyku vymýšlet si ty nejdívovější fantazie o sobě a o svých přátelích. Jako soudní zpravodaj si vymýšlí všelijaké příhody, které se údajně staly při soudních přelíčeních a které jsou sice zábavné, ale často mají pro něj a jeho přátele osudné následky.

Film byl natočen v r. 1941 režisérem Martinem Fričem, podle předlohy Karla Steklého. Kameramanem filmu byl Václav Hanuš a hudbu složil Josef Stelibský.

V hlavních úlohách uvidíme mimo již zmíněného Oldřicha Nového, Theodora Pištěka, Ladislava Peška, Natašu Gollovou a jiné slavné herce té doby.

Nenechte si ujít tento vpravdě již klasický český film a přiveďte své známé. Film má anglické podtitulky. Budeme jej promítat

v pondělí 20. května
v 8:00 hod. večer
ve škole T.G. Masaryka,
4701 West 22nd. Place
v Ciceru.

Dovolte také, abychom vám, našim věrným divákům, při této příležitosti poděkovali za vaše návštěvy na našich filmových představeních a za vaši podporu dobré věci. Snažili jsme se někdy s větším, někdy s menším úspěchem, přinést vám dobrou zábavu.

V promítání českých filmů hodláme pokračovat na podzim. Zmínili jsme se panu Škutinovi při jeho návštěvě v Chicagu s jakými potížemi se setkáváme při shánění českých filmů. Pan Škutina nám prozradil, že je v Západním Německu a v Londýně mnoho českých filmů a jmenoval některé z nich jako Extaze, Katakomby, Minulost Jany Kosinové, U pokladny stál, Noční motýl a mnoho dalších prvotřídních filmů. Slíbil, že nám pošle adresy kam napsat a tak se již teď můžeme těšit.

Sledujte krajský tisk, kde budeme další promítání filmů oznamovat a již dnes se těšíme na shledání s vámi na podzim.

Předsednictvo
odbočky „28. říjen“

Prosíme, oznamte nám včas
změnu své adresy

Pozvání na „májovou“ do Lisle

Už po léta míváme v Chicagu vždy v květnu aspoň dvě májové pobožnosti v tradici těch našich z domova, jejichž květnová vůně, nápěvy mariánských písní a melodie přímluv zpívané Loretánské litanie nám všem zůstávají v živé paměti. Jednu májovou jsme mívávali vždy v kostele sv. Prokopa navečer o Svátku matek a druhou ke konci května v zahradě v Lisle u sochy Matky Boží exilu.

Letos to zkusíme udělat obráceně. První májovou budeme mít v Lisle v neděli 19. května (tedy týden po Svátku matek). Na přání mnohých bude ve 3:00 hod. odpoledne. Zaparkovat auta je možno na parkovišti před školní budovou, hned v blízkosti mariánského sloupu se známou sochou Panny Marie

exilu. Pobožnost trvá obyčejně asi 45 minut.

O přesném datu druhé májové na konci měsíce u Panny Marie Svatohorské v Ciceru se ještě dohodneme podle přání a možnosti zájemcu. Chtějí se jí též zúčastnit naši cicerští a berwynští starokrajané, kteří o ni projeví živý zájem, protože tu již dávno neslyšeli zpívanou Loretánskou litanii, ačkoliv jim její libivá melodičnost také nikdy nevyzvěla ze vzpomínek na jejich dětství a mládí ve staré vlasti.

Nyní vás tedy nejprve zveme na první naši „májovou“ do Lisle, Ill., v neděli 19. května ve 3:00 hod. odpoledne. Kdyby přišlo bude májová pobožnost buď v opatském kostele anebo v kapli, kde mívá Otec Odilo Crkva jednou za měsíc českou mši sv. Přijďte tedy, kdo můžete a přiveďte i svoje známé, kteří v Lisle třeba dosud nikdy nebyli.
Fr. Vojtěch

Věrnému Chodovi, skautu a příteli, Vlád'ovi Holečkovi, k šedesátce.

Tam, kde stojí Chodský hrad,
procházel se Vlád'a rád.
Bulákem byl vždycky hrdým,
domov zdraví tisíckrát.

Zdá se mi vše jako včera,
táborák plál do večera;
u srdce vždy bude hřát,
podvazkových stužek řád.

Mnoho lidí ví, že zpívá,
málo ví, že v noci snívá,
o Baarově Boží zemi,
nejkrásnější mezi všemi.

Málo ví - to třeba říci,
jak šťastni byli Domažlicí,
když za chrabrost, za strádání,
přijímal vyznamenání.

Přejeme Ti, Vlád'o milý,
pevně zdraví, hodně síly,
haby v zemi naší rodný,
brzo buli zas svobodný.

Za všechny Buláky a kamarády,
Přemek Kocián

OBLASTNÍ VÝBOR ČSNRA koná

svou pravidelnou
měsíční schůzi
v úterý 21. května 1985
v 7:30 hod. večer
Sejdeme se v budově Mid
America Federal Savings, 5900
W Cermak Rd., Cicero, Ill.
Prosíme o dochvilnost.
Těšíme se na shledanou.
Stanislav Brym
předseda

CHARTA 77 OBĚTEM VÁLKY

Mluví Charty 77 uctili dne 7. května 1985 památku československých, sovětských a amerických vojáků, kteří bojovali za osvobození Československa. Jiří Dienstbier, Eva Kantůrková a Petruška Šustrová položili květiny k památníku amerických vojáků ve Lnářích, k památníku sovětských vojáků ve Slivici, kde 11. května 1945 skončily na československém území boje druhé světové války a u Mostu barikádníků v Praze. -afa-

NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.

K·H
Auto
Repair

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIČ

a

JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motoru
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

CESTOVANÍ JEDNOTLIVĚ NEBO SKUPINOVĚ -
kompletní služby - MNOHOLETÁ ZKUŠENOST -
návštěvy příbuzných a známých z Československa
i jiných zemí do USA - POMOC S DOKUMENTACÍ
A PŘEDPLACENÍM LETENKY

Zařídíme dle Vašeho přání a k Vaší plné spokojenosti
Pro informace VOLEJTE nebo PIŠTE:

TRAVEL ADVISERS, INC.

1515 NORTH HARLEM SUITE 110, OAK PARK, IL 60302

Dagmar J. LAVIČKA

(312) 524-2244

DOBA VELIKONOČNÍ

SEDMÁ NEDELE VELIKONOČNÍ

VSTUPNÍ MODLITBA: Dobrotivý Bože, vyslyš naše pokorné prosby: — jako věříme, že Spasitel lidského pokolení je s tebou ve slávě, — tak at' cítíme, že je podle svého slibu s námi až do konce časů. — Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ ZE SKUTKŮ APOŠTOLŮ (Sk 1, 15-17. 20a. 20c-26)

Petr se postavil před bratry — bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí — a řekl:

“Bratři, muselo se splnit to, co v Písmě předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatklí Ježíše. Počítal se totiž k nám a dostalo se mu účasti v této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: ‘At' jeho dům zpustne, nikdo at' v něm nebydlí a Jeho úřad at' dostane jiný’. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, co s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby jeden z nich se stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.”

Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš — přijmení měl Justus — a Matěje. A takto se modlili: “Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přejal místo v této apoštolské službě, které Jidáš zrádně nechal, aby odešel na své místo.” Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA JANA (1 Jan 4, 11-16)

Milování, když nám Bůh projevil takovou lásku, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Milujeme-li se navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Podle toho můžeme poznat, že zůstáváme v něm a on v nás, že jsme od něho dostali jeho Ducha.

My jsme očiti svědci toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám, a uvěřili jsme v ni. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA (Jan 17, 11b-19)

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: “Otče svatý, zachovej je v svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se splnilo Písmo.

Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.

Posvět' je pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni.

Tomáš Špidlík:

Věřím v jednoho Boha

Pán Bůh je jenom jeden! Rekl mi to ve vlaku nějaký člověk, který seděl naproti, když jsem otevřel breviář. „Myslím, že bych zapřel víru, kdybych vám odporoval, a to na mně nemůžete chtít?“ odpověděl jsem mu s úsměvem. „Ale proč vy ji tak najednou nahlas vyznáváte?“ Ukázalo se, že to byl sicilský dělník, pracující v Německu, vzal si za ženu Němku evangeličku a teď s ní chodí v neděli do evangelického kostela, ovšem jenom v Německu. Teď právě se vracel z návštěvy rodiny na Sicílii a tam ovšem byl s celým příbuzenstvem v katolickém kostele za kmotra při křtu bratrova dítěte. Z jedné strany se mu zdá, že v tom přecházení z jednoho kostela do druhého není něco v pořádku, z druhé strany neví, jak by to měl jinak udělat. Proto se tak pevně opřel o základní článek víry: „Věřím v jednoho Boha.“ A aby své přesvědčení ještě více posílil, pokusil se o to, aby se mu obzory ještě více rozšířily. V Německu dnes pracuje mnoho Turků a ti se pochopitelně snadněji spřátelí s cizími dělníky než s místním obyvatelstvem. Proto mně můj Sicilián ještě dodal na vysvětlenou: „Vždyť i Turci se modlí. At' už říkají Pánu Bohu Allah, nebo my Ježíš Kristus, to je přece jedno!”

Při takové příležitosti si uvědomujeme, jak se stávají ekumenické otázky aktuální v denním životě v dnešní smíšené společnosti, a že právě obyčejní lidé bez vzdělání a bez předpoklady, se k nim postaví tak, že se dotknou přímo živých kořenů náboženského postoje a to je: potřeba se modlit k jednomu Bohu. Nechme dnes všech praktických otázek, jak se ta touha dá uskutečňovat v dané situaci, aby nebyla na úkor ostatních náboženských pravd, rozvinutých v celistvé vyznání církve. Zamysleme se však nad tou základní vírou v jednoho Boha. Je Bůh skutečně jeden? Jak to myslím? Jeden ve víře

lidí! To jest, lidé kteří věří v jednoho Boha, mají o něm stejné nebo velmi podobné pojetí?

Je zajímavé, že bychom nauku o jedné víře v Boha těžko potvrdzovali biblickými texty Starého zákona. Židé byli pevně přesvědčeni, že Jahve, Bůh Izraele, je docela odlišný od bohů ostatních národů, tak odlišný, že vzývat jiného boha znamenalo odpadnout od jediného Boha pravého. Řekli bychom, že to bylo jenom morální nařízení, které sloužilo k tomu, aby Židé nepodlehli modloslužbě. Ale ve skutečnosti má hlubší základ. Židé byli opravdu pevně přesvědčeni, že je jejich Bůh jiná, že se nedá jejich víra v Boha s jinými kultury srovnat. V čem viděli tak podstatný rozdíl? Pokusme se o to, abychom naznačili jeho hlavní charakteristiky.

Na prvním místě musíme podtrhnout to, co stojí už v prvním verši Bible: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ /Gn 1,1/. Je tedy Bůh první princip, první základ vši reality. Má tato konstace praktické důsledky? Mysleme docela konkrétně. Co dělá obyčejný člověk? Žije, tj. pracuje, baví se, jí, odpočívá. Myšlenka na Boha tam nemá mnoho smyslu. Dostane se však do úzkých, je v nebezpečí života, přijde bouře na moři života. V tom okamžiku hledá, kam by se obrátil. „Hledá se nějaký svatý, ke kterému by se běželo.“ říkají Italové. Jsou společenské události, veřejný svátek. Jdeme do příslušného kostela! Podle Bible takoví jsou bozi pohanů. Lidé je „mají v zásobě“ pro vhodné příležitosti. Takový však nechce být Bůh Izraele. Chce být „první a poslední“ /Iz 41,4/ v životě člověka. Bez něho je historie Izraele a život jednotlivce nesmyslný. Je to Bůh, který stvořil nebe a zemi, je to „Bůh otců“ /Ex 3,15/, je to ten, který je /Ex 3,14/.

Nepodobá-li se biblický Bůh pohanským bůžkům, kteří jsou jenom příležitostnými pomocníky v nouzi, zdá se, že má tedy daleko blíž k Bohu, kterého vyznávají filosofové. Pro všechny velké myslitele lidstva je totiž Bůh první příčina, první hybatel

a první zákon vesmíru. Nepotřebujeme to dokazovat texty. Cicero, k. shrnuje ve svém spisu „O přirozenosti bohů“ staré theodicejské nauky, jenom dodává, že musí být pravda to, v čem se všichni shodují. Popírat, že je Bůh základ světa, je tedy podle antických filosofů nekulturní a nevědecké.

Jsou tedy ve shodě s Bibli? Jenom částečně. Bůh filosofů je první princip, první zákon. Ale Bůh Bible má zvláštní přívlastek: je to Bůh živý /Sdc 8,19/. Poznat Boha je zvláštní zážitek. Je to setkání s někým, kdo je neuvěřitelně aktivní, spontánní, kdo nespí a neodpočívá, jak říká národně Žalm 121,4, kdo stále reaguje na všechno, co uděláme a řekneme. Přírodní zákon také reaguje, ale mechanicky, zatímco reakce Boží jsou osobní, nevyzpytatelné. Už v Exodu se Bůh představuje těmito výrazy: „Já jsem viděl...Já jsem poskytl sluch...Já znám...Já jsem rozhodl...Já tě posílám.../Ex 3,7-10/.

Jde-li o Boha, který je stále plný iniciativy, nezbyvá člověku nic jiného, než aby i on stále poslouchal, aby dával pozor na to, co mu Bůh řekne, aby byl ochoten se dát poslat a vykonat, k čemu byl poslán. Existenci přírodních zákonů lidé prostě rozumem a zkušeností jednou „objevili“, odkryli poodtažením „záclony“ za níž vždycky existovaly a pak se s nimi prostě mechanicky počítá. Takový postoj Bůh Izraele k Sobě nepřipustí. Je stále nový, stále překvapuje svým zjevením.

Zdálo by se tedy, že biblický Bůh je lidem stále na dosah ruky, stále blízko. V židovském pojetí to vypadalo, jakoby patřil k jejich kmenu; s nimi vyšel z Egypta, s nimi 40 let kočoval na Sinajském poloostrově, s nimi se usadil v zemi, do které je vedl. Ale přesto nikdy nedovolil, aby podlehl iluzi, že je takový jako lidé. Je zásadně odlišný. To se vyjadřuje výrazem „svatý“. Bůh je svatý /Iz 6,3/ a jeho jméno je svaté /Lv 20,3/, nevyslovitelné. Tato Boží svatost otvírá propast mezi ním a vším ostatním stvořením. „Každé tělo“ tj. všechno stvoření se před ním třese, je jako zžirající oheň /Iz 6,2/.

A přece ten „zžirající oheň“ ve vidění Izaiášově proroka nespálí. Jenom očistí jeho rty, aby mohl jít a jmenem Božím mluvit. Je to zvláštní antinomie, jednota protikladů, s kterou se těžko kde jinde setkáme než v biblickém zjevení: Bůh naprosto vzdálený, transcendentní, je přitom stále blízký; Bůh základ vesmíru a přitom živý, Bůh hrozný a současně milující Otec.

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250

Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service

VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE,

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE

BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ

evropský vyučený sklenář u dědy a otce v Československu

Bůh, od něhož pochází všechna iniciativa a přitom je ochoten přispíchat na pomoc i v malých podnicích lidských.

Tato harmonie protikladů dospěje svého vrchole v posledním definitivním zjevení Božím - v Ježíši Kristu. Tu se setkáváme v „jednom“ - silný Bůh a slabý člověk, věčné Boží Slovo a narození v Betlémě v jednom časovém okamžiku, nesmrtnost Stvořitele se smrtí na Kalvárii, jednota Boží podstaty, která se prožívá ve třech Osobách.

Co to znamená tedy křesťanský věřit v Boha? Je to živé setkání se vším, co existuje, v mnohosti a v jednotě. Bůh je tedy jenom jeden. Na štěstí, dnes o tom nikdo z věřících nepochybuje. Je tedy víra v jednoho Boha základ ekumenického setkání věřících křesťanů, židů, muslimů, buddhistů, a řekl bych i ateistů; vždyť i oni musejí uznat nějaký první princip a první zákon vesmíru.

Avšak z druhé strany by byla iluze myslet si, že je už tato víra v jednoho Boha všem společná a pro všechny stejná. V pojetí lidí totiž ten jeden Bůh může být mrtvý, jako v ateismu a deismu, tj. pouhý zákon, neživý princip, nebo to je Bůh živý, jaký je předpokladem pro všechna živá náboženství, ve kterých se lidé k Němu modlí. A i tu jsou rozdíly. Může to být jenom Bůh „příležitostný“, pro jisté okamžiky, události, místa - jak to je typické pro bůžky pohanské. Nebo začneme Boha chápat jako Někoho, bez něhož je náš život nesmyslný, se kterým se setkáváme ve všem co existuje a je smyslem a cílem našeho života.

Tento Bůh je ovšem princip setkání i mezi všemi lidmi dobré vůle a všichni lidé dobré vůle to podvědomě cítí, ačkoli to nedovedou vždycky dobře navenek vyjádřit. Tohoto Boha nás učí poznávat křesťanské náboženství ve své universalitě, katolické (všeobecnosti) - a k setkání s tímto Bohem nás vede církev svými svátostmi, Kristovým evangeliem, modlitbou a celým svým zřízením.

Proto také usiluje církev o to, aby nikdo z těch, kdo uvěřili, od tohoto Boha neodstoupil, aby zůstal za všech okolností věrný vyznání pravé víry, ikdyž si jsme z druhé strany vědomí, že tato víra v nás jen pomenáhlu roste z osvícení částečných a z neúplných vyjádření. Jsme tedy ochotni se se všemi lidmi dobré vůle setkat ve víře v jednoho Boha, ikdyž je částečná a neúplná, ale s úmyslem a s cílem, aby toto setkání došlo k uzrání v plnosti zjevení jednoho Boha Otce, v němž je všechno.

Prohlášení Rady svobodného Československa ke 40. výročí konce 2. světové války

Čtyřicet let uplynulo od skončení 2. světové války v Evropě, jedné z největších tragedií v dějinách lidstva. Na bojištích tří světadílů - v Evropě, Africe a Asii - bojovaly obrovské armády: na zemi, ve vodách oceánů i ve vzdušném prostoru, po víc než pět a půl let, až byl konečně zničen zločinný režim nacisticko-fašistický a jeho japonský militaristický spojenec. Šestnáct milionů obětí si vyžádaly krvavé boje. Ztráty civilního obyvatelstva v oblastech masového vraždění, v bojích v týlu armád a leteckými nálety se odhadují na 20-30 milionů. Válečné výdaje dosáhly 1,500 miliard dolarů, z toho ztráty na majetku 230 miliard. U nás, ve střední Evropě, válka začala a u nás, na Labi a v československém hlavním městě skončila. Kombinací šílenství Hitlera, vůdce Třetí říše, nejednotnosti a často rivalitou a nepřátelstvím ohrožených národů ve střední Evropě, zradou, zbabělostí a naivitou západních velmocí, se rozvinul proces, na jehož začátku bylo rozbití demokratického Československa, okleštění českých a jihoslovenských pohraničních oblastí, a na jeho konci nevyzpytlé lidské utrpení, vypálená města, sbírání lidských trosek v koncentračních táborech a na okraji pochodu smrti.

Československo prodělalo za oněch šest a tři čtvrtě roků svou Kalvárii. Vlastními spojenci bylo v Mnichově v září 1938 přinuceno se vzdát území, které bylo součástí země po tisíciletí a vydáno pomstychtivému usurpátorovi. Výzbroj na válku připravené čs. armády padla do klína německé Wehrmacht. Národ však nekapituloval. Čs. letci bojovali hrdinně v boji Britů proti německé Luftwaffe a proti plánované hitlerovské invazi. Pozemní čs. jednotky bojovaly na evropských bojištích i v Africe. Domácí odboj vázal hitlerovské policejní a soudní síly, které by jinak byly nasazeny v jiných obsazených zemích. Čeští a slovenští parašutisté odstranili nejodpornějšího představitele nacistické brutality - Heydricha. Až na nepatrnou hrstku individuí stál celý národ v opozici a odporu. A v srpnu 1944 povstalo i celé demokratické Slovensko. Historik odhaduje ztráty Čechoslováků na bojištích, v koncentracích a popravami na 360,000 obětí.

Dvacátého osmého dubna 1945 skončil střelami partizánů italský diktátor Mussolini, o dva dny později v berlínském bunkru sebevraždou Hitler. Počátkem května povstala Praha. Válka skončila. Nadšení a jásot v oblastech, kam pronikla Rudá armáda, však brzo skončily. Moskva začala nastolovat v zemích střední a východní Evropy - všude, kam pronikla Rudá armáda - vládu podle svých plánů, bez ohledu na jaltské sliby o sebeurčení a svobodných volbách a na objímání v Potsdamu. Osvobozené území se stalo brzy opět územím obsazeným. Týkalo se to nejen zemí, které bojovaly po boku Hitlera, ale i zemí, jako Československo a Polsko, které byly násilně Hitlerem obsazeny a bojovaly po boku spojenců proti nacistům. V poměru k oběma státům měl Sovětský svaz již osvědčenou zkušenost. Závazkům z čs.-sovětské smlouvy o vzájemné pomoci za mnichovské krize se vyhnul lacinou podmínkou, že Československu pomůže, bude-li zajištěna pomoc Francie a povolen průchod Rumunskem; v době ohrožení Polska se Stalin s Hitlerem dohodli o kořisti z polské porážky. Hitler zaútočil 1. září 1939 a Sověti vpadli Polákům do zad 17. září a obsadili východní část Polska až k čáře před tím s Hitlerem dohodnuté. V době Varšavského povstání z 1. srpna 1944 vyčkávaly sovětské jednotky, až polští bojovníci podlehlí nesrovnatelné přesile Wehrmachtu a jednotek SS, a velká část polského hlavního města byla srovnána se zemí.

Se stejným cynismem přihlížely sovětské jednotky zdolání Slovenského národního povstání německou přesilou. Utvoření tzv. lublinské vlády, ústup Američanů od Prahy právě ve dnech Pražského povstání, stažení amerických jednotek

na Labi, utvoření čs. vlády v Moskvě za podmínek diktovaných KSČ a Košickým programem, anexe Podkarpatské Rusi a Moskvou inspirovaný únorový puč v roce 1948 - to byl řetěz sovětského plánu na poválečné uspořádání Evropy. Následovaly dělnické bouře ve východním Berlíně, nepokoje v Plzni, maďarské povstání, polský říjen a invaze Československa armádami Varšavského paktu poté, když se Češi a Slováci pokusili zlidštit režim nastolený Moskvou. Dnešní vláda v Československu je nejservilnější mezi satelity. Sovětské jendotky si tu počínají jako v obsazené zemi.

Co mohou dělat národy střední a východní Evropy čtyřicet let po skončení 2. světové války, která jim místo svobody a nezávislosti přinesla komunistickou diktaturu a sovětskou nadvádu? Především navázat užší spolupráci a svůj postup a politické akce koordinovat. Jejich největší slabinou je skutečnost, že vůči útočníkovi postupují izolovaně, a že tak snadno prohrávají. Hitler zabíral postupně Rakousko, Československo, Polsko a pokaždé se mohl spolehnout, že napadená země nenajde nikde pomoc, že její osud je ostatním lhostejný. Historie se opakuje: když se bouřil východní Berlín, zůstali dělníci sami, bez pomoci. Když povstali Maďaři v roce 1956, zůstali sami. Invaze do Československa byla dokonce až na Rumuny akcí společnou. Naproti tomu dnešní polská rezistence přetrvává jednak proto, že se opírá o autoritu a podporu církve a desetimilionové členstvo Solidarity, a protože z hospodářských důvodů musí režim přece jen brát ohled na Západ, zejména na Reaganovu vládu. A konečně jsou tu stále zřetelnější odstředivé síly v četných satelitních státech, jak se projevují na příklad snahou východního Německa po užší spolupráci s Bonnem a dalšími státy západní Evropy; v maďarském hospodářském systému, který se přizpůsobuje západnímu volnému podnikání a prosperuje; a nenápadně, ale přece jen zásadní změny v hospodářské politice v Bulharsku; diskuze, která předcházela podpisu nové smlouvy o východoevropském společenství; tvrdší odpor Rumunska proti instrukcím Moskvy v mezinárodní politice - to všechno jsou kladné prvky v současné situaci.

I vývoj v Československu je po mnohé stránce slibný, navzdory omezenosti vlády, policejní brutalitě, tuhé cenzuře, výsadám prodejních funkcionářů, obecnému cynismu a pokrytectví. Vnější projevem jakési národní obrany je existence Charty 77 a VONSu, samizdatová kultura - a co je nejvýznamnější - návrat k duchovním hodnotám mezi značnou částí mládeže. Že naše literatura doma i v exilu je na výši - jako zřídka kdy v minulosti - tomu svědčí pozornost, jaké se těší ve světě. Nobelova cena Seifertovi je toho dokladem a symbolem.

Dějiny našich národů nejsou jen dějinami úpadku, ponížení a nebezpečné blízkosti zániku a vyhlazení. Jejich tvůrci a národní elita skončili několikrát na popravištích nebo v exilu; inteligence byla vyhlazena, čeština a slovenština se staly jen dorozumívacím prostředkem prostého lidu. Naše národy ukázaly ve své historii často svou tvořivou sílu a neuvěřitelný, někdy až zázračný talent regenerace. Několikrát byly odepsány z mapy Evropy - a přece se znovu vrátily na evropskou kulturní a politickou scénu, dohonily a předhony jiná národy, šťastnější svou zeměpisnou polohou. Nebude tomu jinak ani v této době, ovšem s podmínkou, že dojde k uzrání duchovní obrody mladých.

Odhodme stálý pesimismus a nařikání. Věříme, že našim národům zase svítne lepší zítřek. Okupační sovětská velmoc je supervelmoc. Ale je to kolos, který stojí na nohách útlaku, nespravedlnosti a strachu. I v něm pracuje proti němu čas. Jeho vnitřní problémy narostly během posledních let, kdy se jeho představitelé podobali spíše pohřebnímu bratrstvu, které doprovází nebožtíky na poslední cestě. A zůstává otevřenou otázkou, jak se Sovětský svaz pod novým vedením se svými problémy vypořádá.

Pro nás, Čechy a Slovaky - doma i v exilu - však není otázkou, před jakým úkolem v tomto výročí stojíme, náš cíl je jasný: dokončit dílo, které nebylo pro naše národy dokončeno 2. světovou válkou, vybojovat jim svobodu, demokracii a nezávislou Československou republiku.

V New Yorku, 9. května 1985

tentokrát na jaře, když se z rádia na Praze 1. po překotné odříkaných poledních zprávách a záhadném odmlčení náhle ozvalo: „Voláme českou policii, české četnictvo a české vládní vojsko! Dostavte se ihned do budovy rozhlasu!“

Ani po několikerém opakování této výzvy během následujících minut jsme ještě nevěděli, co se vlastně děje. Ale pak přiběhl posel od starosty a oznamoval: „V Praze vypuklo povstání proti Němcům a rozšířilo se i do jiných míst. Rozdejte ihned zbraně všem členům podzemí a postupujte podle plánu. Hlášení podávejte na ústředí ve starostovic hospodě!“

Všichni jsme začali skákat a objímat se radostí. Konečně to prasklo! Konečně se to mele! Konečně máme příležitost vybit všechnu svou šest let potlačovanou nenávist vůči okupantům a odplatit se jim za naše popravené a umučené!

Strýček a čeledín vyběhli na dvůr, chopili se vidlí a začali rychle přehazovat hnůj z hnojiště na plošinu u vedlejší maštale. Za několik minut tak odkryli velký železný plát, po jehož namáhavém odtažení se objevila hluboká jáma s hotovým arzenálem: Vojenské pušky, pistole, lehké kulometry, granáty a jiná výzbroj, všechno připravené k okamžitému použití.

Mezitím se již seběhlo kolem hnojiště několik desítek vesničanů. Každý dostal nějakou zbraň a přidělený úkol. Mně dali pistolí a poslali mě na hlídku k silnici na jihozápad od obce.

Asi dvě hodiny jsem tam byl sám a nic se nedělo. Uvažoval jsem, co se asi děje v Praze a také v Českých Budějovicích, kde jsem normálně bydlel. Tam se jistě střílí a já tady jenom nečinně sedím a čumím do tichých jihočeských luhů a hájů za krásného jarního odpoledne s pistolí v ruce. Má to být všechno, čím budu moci přispět ke zradu povstání a osvobození? Proč xakru nezačali s tou revolucí, dokud jsem byl v Budějovicích nebo před několika týdny v Praze - anebo aspoň nepočkali, až se tam zase vrátím? Zde má jediná naděje spočívala v možnosti, že se na silnici objeví nějaká ustupující jednotka německé armády, s níž si to pak rozdáme. Ale ani to nebylo pravděpodobné - jsme tu

příliš na vystrkově. A tak si možná za celou revoluci ani nevystřelím, aspoň ne na člověka - pardon, na Němce. Celých šest let jsem snad čekal marně a ani tatínka nepomstím! Frflücht und cugenét!

Pak jsem však spatřil přibíhat od vesnice spojku Frantu. Už z dálky na mne volal, abych se ihned dostavil na ústředí, že mají pro mne nějakou akci a on mě tu má zatím vystřídat na hlídce. Na mou žádost mi ještě rychle řekl, co hlásilo během posledních hodin rádio, a já vyrazil do kopce ke vsi ve vzrušené naději, že mě snad čeká nějaký opravdový bojový úkol.

V starostovic hospodě mě očekávalo několik ozbrojených vesničanů. „Podívej se na dvůr,“ řekl jeden radostně. Přistoupil jsem k oknu. U studny stálo přivázané šest vychrtlých, vyděšených, asi šestnáctiletých kloučků v uniformách německé armády.

„Chytili jsme je v lese u lomu, nekladli vůbec žádné vodpor,“ povídal starosta. „Prej dezertovali z věrmachtu a snažili se dostat se tajně zpátky do Bavorska k maminkám. Sousedí je chtěli vocťelít a zahrabat na místě, ale já sem je přemluvil, aby je skovali pro tebe,“ pokračoval s hrdostí na svůj slechetně altruistický čin. „Tak sme je přitáhli sem a nechali tě zavolat.“

„Proč?“ otázal jsem se, ačkoliv jsem s určitostí předvídal odpověď.

„No, přece aby sis je moč voddělat sám jako pomstu za tatínka, kterýho ti Němci zabili hned na začátku války!“

„Víte jistě, že to byli tihle Němci?“ zeptal jsem se s plným vědomím absurdnosti své otázky.

„Samozřejmě, že ne,“ durdil se starosta nad mou zjevně progresivní pitomostí. „ale na tom přece nezáleží. Němec jako

Němec. Tady máš ted' konečně příležitost tatínka pomstít - a jak to tu kolem vypadá, už asi poslední a jedinou. Těch šest je tvejch a můžeš si s nima udělat úplně co budeš chtít. My ti je pak ještě pomůžem zakopat.“

Ano, opravdu jsem těch šest let na takovou příležitost dychtivě čekal a hrozně se těšil. Ale měl jsem ještě jeden dotaz: „Znáte jejich jména a domácí adresy?“

„Na co, prosím tě?“ podivil se starosta. „Sou to Němci a to stačí. Víc nepotřebujeme vědět. Za chvíli je zahrabeme a už po nich nikdo ani pes neštěkne.“

V myslí se mi dokreslila představa, která se tam rodila už od prvního pohledu na dvůr. Byla to scéna z poválečného Bavorska: Je už dlouho mř, demobilizovaní vojáci a pak i váleční zajatci se už vrátili domů, mnoho maminek se časem smířilo s oficiálním vyrozuměním, že jejich manželé a synové se již nikdy nevrátí. A šest maminek pořád ještě nic neví, stále ještě denodenně čeká, bojí se, doufá... Každé ráno se probouzejí s nadějí, že snad přece aspoň dneska... Vyhlížejí z oken, čekají na listonoše, ale pořád ještě nic, den za dnem, měsíc po měsíci, rok za rokem... znovu a znovu marně... ale snad přece aspoň zítra... -To nekonečné marné čekání mi připadalo strašnější nežli i ta nejhorší jistota - kterou já jsem nad hrobem svého otce měl.

„Prosím vás, nechte je běžet k těm maminkám, vždyt' jsou to děti!“ chtělo se mi vykřiknout - ale nevykřikl jsem to. „Já myslím, že je mě víc zapotřebí na hlídce u silnice, musím vystřídat Frantu, tihle neutěčou.“ řekl jsem místo toho a obrátil se k odchodu. Ještě venku jsem slyšel z otevřeného okna, jak starosta rozpačitě prosí sousedy: „Nesmíte, mu to mít za

zlý, je eště mladěj a už toho moc prožil, selhaly mu nervy, nesmíme se na něj zlobit, to víte, žít šest let jednou nohou na šibenici nějni maličkost, to se pak jeden může sesypat v nej-nevočekávanější chvíli, to mu nemůžeme vyčítat, von byl jinak vždycky úplně spolehlivej, von z toho jistě zase vyjde a bude zase dobrej vlastenec, musíme mu to odpustit...“

Když jsem byl asi v polovině návsi, ozvalo se ze dvora starostovy hospody postupně šest výstřelů.

3. PANÍBÁBA

Šourávala se po svém malém bytěčku, který sdílela s houf blech, na druhé straně chodby v domě, kde jsem za Protektorátu bydlel. Vetchá vdova po nějakém císařsko-královském oficiálovi, zemřelém už někdy za 1. světové války. Zůstala bydlel v Českých Budějovicích, ač se nikdy nenaučila pořádně česky a nikdy se nepřestala prohlašovat za Rakušanku, ani když jí po březnu 1939 okupační úřady k její nelibosti automaticky udělily německé občanství. Získala tím sice vydatnější přidělové lístky nežli jsme dostávali my Češi, ale vždycky nám je přinesla se slovy: „Já stará bába nepotšebovat mōc, vy mladý potšebovat víc. Tumáš,“ Snad proto jsme jí říkali panibába.

Když naši ulicí pochodovali němečtí vojáci za zpěvu Horst-Wessel-Lied, stávala u okna chodby a povzdychovala: „To má Pán Bů čeládka ve svoje zahrádka! A ten nejvječí prasepes je Hitler!“

5. květen 1945 mě zastihl u strýčka na venkově, odkud jsem pak jel prvním porevolučním vlakem do Prahy. Když jsem se potom zase vrátil do Budějovic, v panibábině bytěčku byly už jenom vyhladovělé blechy. Sousedé mi vyprávěli, že hned

po osvobození vtrhli do domu nějací mládenci s paskami Revolučních gard na rukávech a ptali se, kde tu bydlí ta stará Němka. Potom panibábu vyvlekli ven, strčili ji do nákladního auta a od té doby o ní už nikdo neslyšel. Ani když jiní gardisté si pak přijeli rozebrat a odvézt nábytek.

Teprve mnohem později jsem se náhodou dozvěděl o jejím osudu od Jarmily Přikrylové, krásné dcery sudetoněmecké matky a bývalého českého důstojníka, který se však stal po okupaci horlivým kolaborantem a posléze i Němcem. Proto byl po osvobození uvězněn a jeho manželka poslána do koncentračního tábora pro Němce na jih od Budějovic.

Jarmila témuž osudu ušla, protože byla v té době u babičky v západních Čechách. Tam dala své vnady k dispozici jistému vlivnému funkcionáři právě se rodícího SČSM, který jí za to a za členství v KSČ zařídil vystavení osvědčení o národní spolehlivosti pro oba rodiče. Po jejich promptním propuštění na svobodu se Jarmila vrátila do Budějovic coby svatá hrđinka a záchránkyně rodiny.

Za svého krátkého porevolučního pobytu v koncentráku se její matka seznámila s panibábou. Byly na téže světnici a chodily spolu k dennímu nástupu. Jenže vetchá stařena se šourávala příliš pomalu a tak jí museli dohlížející gardisté soustavně pomáhat pažbami ručnic. Při jedné takové zvláště vydatné pomoci se panibába náhle chytila za prsa a sesypala na zem. Paní Přikrylová ještě zaslechla vzdychnutí: „To má Pán Bů čeládka ve svoje zahrádka...“

Ale kdo je ten nejvječí prasepes, to už jsme se nikdy nedozvěděli.

PŘIPRAVILI JSME PRO VÁS TYTO ZÁJEZDY:

8. června 85: Zájezd na Československý den, Hillsboro, Wisconsin

25. června 85: Doprovázený zájezd do Československa na Spartakiádu.

26. června 85: Další zájezd do Československa na Spartakiádu.

Rádi vám poskytneme další informace.

Přihlaste se laskavě včas.

Vyřídíme návštěvu vašich příbuzných a přátel z Československa do USA a rovněž TUZEX.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

IMPORTOVANÉ MLYNČEKY

NA MAK /POPPY SEED/

celokovové zo Záp. Nemecka

cena \$ 22.90, poštou \$ 25.90.

FORMIČKY NA PEČENIE - ORECHY, KRABIČKA

50 KUSOV ZA \$ 7.50, POŠTOU \$ 9.50.

NAVŠTIVTE NÁŠ OBCHOD

máme na sklade ďalších 500 druhov

importovaných kuchynských potrieb.

Katalog pošleme na požiadanie.

POSKYTUJEME ZLAVU 20-50 %

JULIUS KITCHEN UNTENSILS

2205 S. Ridgeland

BERWYN, IL. 60402

☎ /312/ 484-8728 lebo ☎ (312) 795-9094

Pravidelné české bohoslužby
jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské
v Cicero, Ill. • 2414, S. 61st. Ave.

Nairobi. — Podle zprávy OSN bude absolutně nutné, aby země, které poslaly do Afriky potraviny a jinou výpomoc pro tamní obyvatele postižené hladem a suchem, ihned svou výpomoc podstatně zvýšily, mají-li se zachránit miliony lidí od vyhladovění. Západní pokročilé země se totiž zavázaly poslat potřebným africkým zemím celkem 6.3 milionu tun potravin, avšak dodaly jich dosud pouze 2.7 milionu tun, čili 42 %. Situace zůstává kritická zejména v šesti zemích: v Habeši, v Čadu, v Mali, v Mozambiku, v Nigeru a v Sudánu. Habeš obdržela méně než polovinu ze slíbených 1.7 milionu tun potravin, Mali 36 %, a Sudán, kde hladoví na 7 milionů lidí, obdržel dosud jen 20 % slíbeného množství potravin. - Reakce západních zemí na zprávu o nuceném pochodu lidí ze sběrného tábora Ibnet v Habeši do svých domovů byla velmi ostrá; habešská marxistická vláda byla obviněna z organizování „pochodu smrti“, protože se vědělo, že títo vysláblí a hladoví lidé nebyli schopni přežít vynucené třítydenní pochody. Proto habešský rudý

diktátor Mengistu Haile Mariam honem obrátil a prohlásil, že toto nucené přestěhování prý „nebylo vládou dovolené“, a lidé se opět mohli vrátit do tábora Ibnet, kde jim mezinárodní výpomocné organizace opět budou moci rozdílet potraviny. Jsou však obavy, že mezi tímto obyvatelstvem, cestou ještě více zesláblým, mohou vypuknout nebezpečné epidemie k jejich zastavení tam není ani dostatek lékařů, ani potřebných léků.

● ● ●
Bejrút. — Dne 8. května libanonští muslimští vůdci jakož i vládní osobnosti oznámili 5 členné delegaci palestinských guerilů, podporovaných Sýrii, že napříště jim nebude dovoleno podnikat z území jižního Libanonu raketové útoky proti severozápadnímu území; nikdy prý už nebude dovolen návrat k situaci, která existovala před izraelským vpádem do Libanonu v r. 1982, kdy jižní Libanon a západní Bejrút prakticky podléhaly kontrole PLO. - Izrael mezitím buduje opevnění podél své hranice s Libanem a zároveň znovu opětoval svůj úmysl svěřit kontrolu nad pás-

LETEM

SVĚTEM

mem území podél izraelských hranic v Libanonu křesťanským jiholibanonským milicím, které Izrael sám vyzbrojil a vycvičil. - Vojenské prameny z Tel Avivu oznámily, že prý izraelský strážní člun tentokrát potopil malý gumový člun, na kterém se plavilo pět palestinských guerilů, kteří měli za úkol podniknout teroristické útoky proti izraelskému pobřeží. - V Bejrútu se stále bojuje podél zelené linky, oddělující západní muslimský Bejrút od východního, ačkoliv obě sporné strany uzavřely příměří; při těchto bojích bylo od 5. do 8. května zabito 37 lidí a asi 100 dalších bylo zraněno.

● ● ●
Kábul. — V Afghanistanu bojují po boku sovětských vojáků už také kubánští parašutisté. Podle zprávy afghánských bojovníků za svobodu proti sovětským okupantům, 21. dubna bylo 1.500 kubánských parašutistů ve východním Afghanistanu posláno proti 15 vesnicím na území Qarghaie; Kubánci prý shromáždili vesničany k výslechům a 360 z nich pak postříleli, protože byli podezřelí z pomáhání protimarxistickým rebelům. Pak vypálili do základů obytné domy a zničili zásoby potravin i polní úrodu, aby nepadly do rukou muslimským partyzánům. Podle nepotvrzené zprávy Sověti

umíst'ují na afghánském území dálkové střely středního doletu, opatřené nukleárními hlavicemi. Určitý počet těchto střel typu SS-20 prý bylo už dopraveno na sovětskou leteckou základnu Shindand 450 mil západně od Kábulu.

● ● ●
Madrid. — Za své návštěvy Španělska prezident Reagan jednal s tamní socialistickou vládou ministerského předsedy Felipe Gonzaleza o členství Španělska v NATO a o delikátním problému snížení US vojenské přítomnosti ve Španělsku. Španělská socialistická vláda totiž chce v příštím roce zorganizovat referendum o tom, zda Španělsko má zůstat členskou zemí organizace NATO. Spojené státy mají nyní na svých vojenských základnách ve Španělsku 12 tisíc vojáků. Ve velkoměstech Madridu a v Barceloně došlo za dvoudenní Reaganovy návštěvy k protiamerickým demonstracím, které vyvolala španělská komunistická strana. Dne 8. května pak prezident Reagan ve své řeči před Evropským parlamentem ve Strasburgu mluvil smířlivě o vztazích mezi Západem a Východem, avšak obvinil Sovětský svaz, že ohrožuje světový mír svým plánem vyrábět mocnější dálkové nukleární zbraně a „vývozem“ komunistické revoluce. Sovětský Gorbačov mu to pak

oplatil ve své řeči v Moskvě, kterou pronesl u příležitosti 40. výročí konce druhé světové války - tím, že nazval Spojené státy „hrozbou lidstva“. - Reagan ve Strasburgu také hájil US plán obrany ve vesmíru, zvaný „Star Wars“; přitom 36 levicových členů parlamentu - komunisté, socialisté a „protinukleární zelení“ - opustilo zasedání. Jiní zůstali, avšak drze rušili Reaganovu řeč, zejména kvůli „Star Wars“ a US sankcím proti marxistické vládě Nikaragvy. Evropský parlament má celkem 434 členů.

● ● ●
Washington. — Dne 6. května se vrátilo z vesmíru letadlo Challenger, jehož posláni bylo čistě vědecké povahy. Přistálo na letišti základny Edwards v Kalifornii. Toto letadlo, na jehož palubě bylo 7 astronautů, včetně dvou lékařů a tří vědců, 24 krys a dvě opice, oběhlo kolem země 109 krát; jeho dráha činila 2.9 milionu mil. Po celou dobu letu byly vědecké pokusy prováděny v laboratoři „Spacelab“, a stály jeden bilion dolarů. Pracovali na nich vědci s inženýry západoevropských zemí. Zvířat bylo užito k tomu, aby se zjistil vliv prostředí bez zemské přitažlivosti na živý organismus. Údaje, získané různými pokusy, by prý zaplnily na 50 tisíc knih, z nichž by každá měla 200 stran. Rovněž bylo pořízeno několik mil vědeckých

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;
soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
sklad hotových prošitých dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!
Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: 484-0106 DOMÁCÍ TELEFON: 749-0281

Posláni léků vašim příbuzným domu či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMIR HOLECEK, R.P.H.

Naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

T.B. Hlubuček:

„Po stopách české školy v Cedar Rapids“

První čeští přistěhovalci v Cedar Rapids, Iowa, neznající anglickou řeč, mluvili doma výhradně česky, a tím jejich děti - i když chodily do veřejných škol - dostaly první základy v mateřské řeči. Ze skupiny čes-

kých matek byla utvořena Dámská matice školská, která si vzala za úkol zřízení trvalé české školy. Za pochopitelných potíží podařilo se jim zakoupit pozemek a sehnat několik tisíc dolarů, za které byla na Druhé ulici a 10. třídě jihovýchodně postavena dvoupatrová zděná budova, která se stala první samostatnou českou školou v Americe. K slavnostnímu otevření za velké účasti došlo před 85 lety v roce 1900. Mimo třech

tříd na druhém posehodi byl domov Čtenářského spolku s knihovnou a malým jevištěm. Je zajímavé, že základem mateřské řeči v nově adoptované vlasti se stala z domova přivezená Česká bible a několik českých knih a kalendářů. Od otevření tříd vystřídala se v české škole velká řada učitelů a učitelek. Byli mezi nimi Klotilda Tupcová, odborná učitelka z Pardubic, prof. Šárka Hrbková, Jan Fiala, Jindřich Jambor, Marie Živná, Marie Chmelíčková, která měla ku svému kreditu přes 30 let vyučování, Rose Drymlová přes 20 let, potom Marie Wokounová, Eliška Hrbková, Mary Hlubučková a její manžel T.B. Hlubuček. Všichni měli zásluhu na udržení českého jazyka mezi druhou, třetí a někdy až čtvrtou generací našeho lidu v Americe. Mimo to byla mládež seznamována s českou historií, hudbou a zpěvem. Po řadu let mládež chodila do tříd české školy při osadě sv. Václava zvláště za dob působení moravského vlastence Monsignora Vojačka.

Do New Yorku a okolí

H&S PORK STORE

(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, paprikovaná slanina, tlacinka a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelítka každý den čerstvé. Naše specialita: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - MAJITEL

35-10 DJTMARS BLVD., ASTORIA, NEW YORK (mezi 35. a 36 ulicí)

Telefon AS 8-8468.

filmů a více než 3 miliony snímků „video“. Při tomto letu se sice nepodařilo umístit ve vesmíru jednu malou umělou družici, avšak vědecké pokusy, hlavní část této mise, prý byly vykonány úspěšně a také přistání vesmírového letadla Challenger se tentokrát jeho pilotům podařilo bez nejmenších potíží.

● ● ●
Jeruzalém. — US státní tajemník George Shultz se odebral na Blízký východ, aby zkoumal možnost znovunavázání jednání o uzavření míru mezi Izraelem a jeho arabskými sousedy za účelem vyřešení problému Palestinců. Bude se zejména snažit získat si souhlas Izraele s tím, aby Spojené státy mohly jednat o možnosti míru se zástupci Palestinců, kteří nejsou členy PLO, a kteří by byli přijatelní Izraeli. Shultz navštívil Jeruzalém, Káhyru a také jordánský Amman. Pře-kážky proti zahájení mírových jednání, formou, jak ji navrhuje USA, jsou však téměř nepřekročitelné. PLO nechce uznat žádné jednání za Palestince, při kterých by delegáti PLO nebyli přítomni, a to zase zamítají jak Izrael tak i Spojené státy. Jordánský král Hussein navrhuje, aby po předběžných jednáních byla svolána mezinárodní konference o míru na Blízkém východě, jíž by se zúčastnil také Sovětský svaz. Spojené státy a Izrael však tento návrh rovněž zamítají, protože Izrael dobře ví, že jakákoli mezinárodní konference by odhlasovala Palestin-cům právo na vlast a na státní sebeurčení, a USA si zase nepřejí dávat SSSR příležitost k většímu vlivu na Středním východě, kam se beztoho tlačí dodávkami zbraní Sýrii, Iráku a přes marxistickou vládu Jižního Jemenu.

● ● ●
Vatikán. — Dne 11. května papež Jan Pavel II. odjel na pastorační návštěvu Holandska, Belgie a Lucemburska; tato návštěva má trvat 11 dnů. Čeká se, že zvláště holandským katolíkům připomene potřebu návratu k jejich bývalé náboženské horlivosti a od holandských kněží, že bude požadovat větší disciplínu a pastorační horlivost. Stalo se totiž že ve starém protestantsky puritánském, tradičně čistě-ounkém, už po tři generace ženském království tulipánů, větrných mlýnů, černobilých stád krav, sýrů, čokolády, rybářských sítí a velocipedů, si jižní katolická menšina národa vydobyla v posledních dvou stoletích politickou rovnoprávnost a respekt protestantské většiny svou loyaltitou ke králov-nám z rodiny Orange - Nassau.

svou pracovitostí, kvalitou svých škol a v parlamentě dosáhla i rozhodného politického vlivu svými rozumnými zákonodárnými zástupci. Ti přispěli např. k uzákonění jednoho z nejspřavedlivějších školních zákonodárství v celé západní Evropě, k spravedlivému sociálnímu a nemocenskému pojištění, k dohodě mezi odbory dělníků a zaměstnavatelů, k hospodářské federaci Beneluxu atd. Snad, aby katolíci obstáli nábožensky před přísně puritánskými národními bratry - protestanty, byl holandský katolicismus stejně protestantsky puritánský, mrazivý a do určité míry snad i povýšeně domýšlivý. Jenomže, po ztrátě kolonií, zavály najednou do jinak kulturně homogenní holandské společnosti nové cizí vlivy. Přišly tam tisíce vystěhovalců z Indonésie - (z Bornea, Celebesu i Jawy, mezi nimiž bylo i několik rodin našich „bat'ováků“), přišli i lidé z bývalé holandské Guineje v Jižní Americe a z ostrova Nová Guinea. V době poválečné konjunktury Holandsko přijalo dokonce i stovky dělníků ze Španělska, Jugoslávie, z Itálie i z Turecka, podobně jako Francie, malá Belgie a hospodářsky prosperující NSR. Velké kulturní národy, anebo už od svého vzniku mnohonárodní USA - snesou různé ty „kulturní šoky“, a dovedou je ve svém anglosaském, francouzském či německém „mlýně“ semlet, či v kelímku přetavit. Zcela jinak tomu asi zřejmě bylo po roce 1960 v Holandsku a částečně i v Belgii. Tam všechny kulturní vlivy a hlavně asi uvolněná sexuální morálka nově příšlých „cizokrajných lidí“ nakonec v mládeži otrásla i protestantským puritánstvím a v Holandsku zřejmě i upjatostí

katolíků. Pak přišel 2. Vatikánský koncil s malými i velkými změnami, na které nebyli katolíci věřící zvláště v Holandsku připraveni, a tak, aby nezůstali pozadu za svými najednou „pokrokovými“ mladými protestanty, kteří se v puritanismu svých rodičů necítili spokojeni, začali „brát v potaz“ všechen nabubřelý puritanismus svých rodičů i mladí holandské katolíci. Nakonec se jim stalo totéž, co se stalo některým kněžím a hlavně sestřičkám v USA - dostali se do druhého extrému, takže i seminaristé už nechťeli žít v přísné disciplině semináře, ale rozešli se do soukromých bytů jako obyčejní vysokoškoláci, kteří na universitě však studují teologii. A to byl vrchol všeho, protože takové neposlušné seminaristy odmítali biskupové nakonec vůbec vysvětit na kněze. Holandským katolíkům hrozilo nové schisma, našel se jakýs - takýs kompromis, ale nakonec poslal nynější sv. Otec holandským biskupům apoštolský list.

To ovšem horké hlavy mladých Holanďanů - kteří se měli od války příliš dobře - ještě více rozpálilo, a už při první zprávě o zamýšlené papežově pastorační cestě do zemí Beneluxu se v Holandsku rozkřikly zprávy o nesouhlasu mladých s papežovou návštěvou. Při tom je mít třeba na paměti, že malá komunistická strana Holandska se pro svou účinnost a poslušnost Moskvě během posledních let rozdvajila na moskvoviče a eurokomunisty, což Moskvu dopluje a její marxističtí nohsledí se v Holandsku stali ještě více provokativní. Aby to dokázali a přitom na sebe křiklavě neupozornili, využili k tomu právě letošní květnové návštěvy papeže Jana Pavla II. v

Holandsku, kterou se snažili znepřijemnit a „osladit“ jak to dosud ještě nezažil v žádné jiné zemi na svých 25 předcházejících pastoračních cestách. Nejbouřlivější a nejnechutnější byli v neděli 12. května „studenti“ v Utrechtu, baště holandského kalvinismu. Prý asi z dvou tisíc nespokojených demonstrantů proti papežově návštěvě jich bylo holandskou policií 14 zatčeno a 8 lehce zraněno, z toho 3 policisté. Několik veřejných budov bylo popsáno drzími a sprostými nápisy, několik aut potlučeno a nechybělo i pořezání od skla z rozbitých oken. Jeden výrostek, který se oháněl dýkou nad hlavou, byl dokonce lehce postřelen, ale zmizel v zástupu, který křičel „Zabijte papeže, zsměšněte papežence!“ Homosexuálové a lesbičanky se papežovu průvodu - (i těm, kdo jej v několikatisícovém zástupu nadšeně zdravili) - provokativně vysmívali, hodili po nich několik plechovek, lahví, smrdutých vajec a rajčat. Nad Utrechtem poletovalo malé letadlo s nápisem na transparentu „Papeži, jdi do nebe!“, a pak skupina agitátorů vypustila do vzduchu místo gumových balonků, několik stovek preservativů, nafouklých helmi, aby papeži „dokumentárně“ dokázali, že jsou pro kontrolu porodů a pro potraty. Při televizním fil-

movém setkání s „progresivní katoličkou“ z města Gromingen, jménem Hedwig Wasser, musel sv. Otec slyšet i takové otázky, jako: „Je-li Kristovo evangelium skutečně osvobozující pro člověka a má-li se tak chápat, proč raději tedy nedovolit mladým lidem, aby spolu žili, než uzavřou sňatek, proč zakazovat zákonem homosexualitu, potraty, euthanasii a sňatek kněží?“ O potratech a euthanasii přednesl papeži své mínění i v Holandsku prý všude známý lékař a pokrokový katolík Dr. Henkten Have. Při pondělní návštěvě v hlavním holandském městě Haagu žádal jeden nejmenovaný vůdce holandských protestantů papeže veřejně o zrušení „tvrdých předpisů“ pro nábožensky smíšená manželství mezi katolíky a protestanty. V Holandsku mají zkušenost, že je to prý jeden z vážných důvodů, proč se nakonec mladí lidé obrací k protestantské i katolické církvi zády.

O všem tom se tedy bude ještě v budoucnu mluvit a psát. - Vzdor té demonstraci v Utrechtu, sv. Otec nezměnil nic ze své 4 denní návštěvy Holandska, všemu ve vážném zamyšlení pozorně naslouchal a ve středu byl už nadšeně a upřímně vítán v katolicky většinovém hlavním městě lucemburského hrabství Luxemburgu.

Navštívili jste již naši restauraci

„KORUNA“?
„CROWN RESTAURANT“

5735 W. Cermak Rd.
CICERO, IL.

Jestli jste u nás dosud nebyli,
srdečně Vás k nám zveme,
abyste okusili a pochutnali si na naší kontinentální
domácí kuchyni v tradici našich maminek
z Čech, Moravy, Slezska či Slovenska.

Přijďte k obědu nebo na večeři
do naší útulné jídelny
a přesvědčte se sami!

Denně otevřeno
od 11 hod. do 8 hod. večer.
V pondělí zavřeno.
☎ (312) 652-3555

Vaše hostitelka:
Máňa Vlková

DO ČESKOSLOVENSKA 1985

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga nebo z New Yorku za nejlevnější ceny.

30. května, 13., 24. a 27. června, 18. července,
8. srpna a 5. září.

Každý zájezd je na 16, 23 nebo 30 dní pobytu a může být prodloužen až na 90 dní.

Speciálně doprovázený zájezd na Spartakiádu

odlet 24. června s návratem 13. července.
6 dní pobytu v Praze, 12 dní zájezd Československem, vstupenky na Spartakiádu a do Národního divadla.

ZÁJEZDY na Jamaicu, Bahamas, Arubu a ostatní Kariibské ostrovy. Za velmi výhodné ceny.

Napiště nebo zavolejte o podrobné informace:

WEBER
TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

ČESKÉ A SLOVENSKÉ KNIHY VE VIDNI

Lindengasse 5, A 1070 WIEN, ☎ 963 779

(v centru, za rohem obchodního domu Herzmannský)

Otevřeno denně (mimo pondělí) 10-12, 15-18 hod.
v sobotu 9-12 hod.

Časopisy a některé knihy pro návštěvníky
z Československa zdarma.

SPOR7

XVI. SLET AMERICKÉHO SOKOLSTVA 30. ČERVNA 1985 - BERWYN, ILL.

HOKEJ VE SVĚTĚ

Jubilejní

50. MS v Praze

Finálová skupina: Československo - SSSR 2:1 (2:0, 0:0, 0:1). Branky: 7. min. Růžička, 12. min. Pasek - 46. Chomutov. Kanada - USA 3:2, Československo - USA 11:2 (0:0, 4:2, 7:0). Branky: Lála 3, Růžička 3, Musil, Šejba, Hořava, Kameš, Liba - O'Connell, Fergus. Kanada - SSSR 3:1, Československo - Kanada 5:3 (1:0, 2:2, 2:1). Branky: Šejba 3, Rusnák, Lála. SSSR - USA 10:3.

Konečná tabulka

1. ČESKOSLOVENSKO	18:6 6
2. KANADA	9:8 4
3. SSSR	12:8 2
4. USA	7:24 0

O 5.-8. místo: Finsko - NDR 6:2, Švédsko - NSR 5:2, Švédsko - NDR 7:2, NSR - Finsko 5:4, NSR - NDR 4:1, Finsko - Švédsko 6:1.

Konečná tabulka

5. FINSKO	16:8 4
6. ŠVÉDSKO	13:10 4
7. NSR	11:10 4
8. NDR	5:17 0

Čs. hokejisté se po vynikajících výkonech ve finálové skupině stali po šesté mistry světa, na ME skončili stříbrní. Výborně organizovaný a disciplinovaný tým Kanady vybojoval stříbrnou medaili. Pro sovětské mužstvo stačil tentokrát bronz, zato z ME si vezou domů zlato. - Hokejisté USA obsadili pěkné čtvrté místo. Finové korunovali svoji nejúspěšnější sezonu pátým místem a evropským bronzem. Pro Švédsko je šestá příčka velkým zklamáním, a poprvé od r. 1938 nezískalo medaile z ME. - Západní Němci hráli ve svých možnostech. Celek východních Němců na světovou elitu nestačil a sestupuje do skupiny B. Příští MS a ME se hraje v Moskvě, kde NDR nahradí Polsko.

Nejlepší hráči MS byli direktorem Mezinárodní hokejové federace vyhlášeni: brankář Jiří Králík (Československo), obránce Fetisov a útočník Makarov (oba SSSR). Dvě nejlepší šestky vybrali po skončení šampionátů novináři (117).

A - tým: Králík - Kasatonov, Fetisov, Makarov (všichni SSSR), Růžička (Československo), Krutov (SSSR). **B -**

tým: Vanbiesbrouck (USA), Stavjaňa, Hořava - Lála, Lemieux (Kanada), Richter.

Nejlepší střelci: 9 gólů - Makarov, Järvenpää (Finsko), 8 - Růžička, Lála, 6 - Nilsson (Švédsko), Bykov, Fetisov (oba SSSR), Tanti, Vaive (oba Kanada).

Kanadské bodování: 14 bodů - Makarov, 13 - Lála, Fetisov, 12 - Drozděckij (SSSR), 11 - Růžička, Järvenpää, Nilsson, Lemieux, Tjumenev (SSSR).

Československo reprezentovali:

Brankáři: Jiří Králík (Gottwaldov - Zlín, narozen 1952), Jaromír Šindel (na vojně Dukla Jihlava, dříve Vítkovice, nar. 1959). **Obránce:** Arnold Kadlec (Litvínov, nar. 1959), Eduard Uvíra (Litvínov, nar. 1961), Miloslav Hořava (Kladno, nar. 1961), Antonín Stajňa (Zlín, nar. 1963), Jaroslav Benát (Jihlava, nar. 1962), Radoslav Svoboda (Jihlava, nar. 1957), František Musil (na vojně v Jihlavě, dříve Pardubice, nar. 1964). **Útočníci:** Vincent Lukáč (Košice, nar. 1954), Darius Rusnák (Bratislava, nar. 1959), Igor Liba (Košice, nar. 1960), Petr Rosol (na vojně v Jihlavě, dříve Litvínov, nar. 1964), Pavel Richter (Sparta Praha, nar. 1954), Jiří Lála (Č. Budějovice, nar. 1959), Dušan Pašek (Bratislava, nar. 1960), Jiří Hrdina (Sparta Praha, nar. 1958), Oldřich Válek (Jihlava, nar. 1960), Michal Pivoňka (na vojně v Jihlavě, dříve Kladno, nar. 1966), Jiří Šejba (na vojně v Jihlavě dříve Pardubice, nar. 1962), Vladimír Kameš (Kladno, nar. 1964). - **Trenéři:** Luděk Bukač, Stanislav Neveselý. Po pěti letech oba končí s reprezentací.

Československo reprezentovali: Brankáři: Jiří Králík (Gottwaldov - Zlín, narozen 1952), Jaromír Šindel (na vojně Dukla Jihlava, dříve Vítkovice, nar. 1959). **Obránce:** Arnold Kadlec (Litvínov, nar. 1959), Eduard Uvíra (Litvínov, nar. 1961), Miloslav Hořava (Kladno, nar. 1961), Antonín Stajňa (Zlín, nar. 1963), Jaroslav Benát (Jihlava, nar. 1962), Radoslav Svoboda (Jihlava, nar. 1957), František Musil (na vojně v Jihlavě, dříve Pardubice, nar. 1964). **Útočníci:** Vincent Lukáč (Košice, nar. 1954), Darius Rusnák (Bratislava, nar. 1959), Igor Liba (Košice, nar. 1960), Petr Rosol (na vojně v Jihlavě, dříve Litvínov, nar. 1964), Pavel Richter (Sparta Praha, nar. 1954), Jiří Lála (Č. Budějovice, nar. 1959), Dušan Pašek (Bratislava, nar. 1960), Jiří Hrdina (Sparta Praha, nar. 1958), Oldřich Válek (Jihlava, nar. 1960), Michal Pivoňka (na vojně v Jihlavě, dříve Kladno, nar. 1966), Jiří Šejba (na vojně v Jihlavě dříve Pardubice, nar. 1962), Vladimír Kameš (Kladno, nar. 1964). - **Trenéři:** Luděk Bukač, Stanislav Neveselý. Po pěti letech oba končí s reprezentací.

Konečná tabulka ME

1. SSSR	32:6 10
2. ČESKOSLOVENSKO	25:9 8
3. FINSKO	13:17 4
4. ŠVÉDSKO	18:20 4
5. NSR	14:22 3
6. NDR	5:33 1

Na 3. a 4. místě rozhodovalo při bodové rovnosti vzájemné utkání Finsko - Švédsko 5:0.

Mistrovství světa ve skupině B:

Polsko - Švýcarsko 2:2, Polsko - Itálie 7:1, Polsko - Rakousko 5:0, Polsko - Japonsko 8:0, Polsko - Holandsko 4:3, Polsko - Norsko 6:4, Polsko - Maďarsko 5:3, Švýcarsko - Rakousko 5:1, Švýcarsko - Japonsko 4:1, Holandsko -

Mistrovství světa 1985 skupiny C

Konečná tabulka

1. FRANCIE	54:13 13
2. JUGOSLÁVIE	36:13 12
3. ČÍNA	45:22 11
4. RUMUNSKO	51:29 8
5. DÁNSKO	16:23 6
6. BULHARSKO	27:45 4
7. SEV. KORÉA	18:56 2
8. ŠPANĚLSKO	9:55 0

I. LIGA KOPANÉ V ČESKOSLOVENSKU

23. kolo: Bohemians Praha - Lokomotiva Košice 0:2 (!), Baník Ostrava - Slovan Bratislava 3:0, Sigma Olomouc - Sparta Praha 0:0, Spartak Trnava - Slavia Praha 3:3, Dukla Praha - TJ Vítkovice 0:0, RH Cheb - Tatran Prešov 1:0, Petržalka Bratislava - Dukla Banská Bystrica 0:1, Inter Bratislava - ZVL Žilina 1:0.

Tabulka po 23. kole

1. BOHEMIANS	44:18 35
2. OSTRAVA	32:12 33
3. SPARTA	47:20 31
4. SLAVIA	47:24 30

Švýcarsko 6:2, Švýcarsko - Norsko 2:1, Švýcarsko - Maďarsko 9:1, Itálie - Rakousko 4:1, Itálie - Japonsko 6:4, Itálie - Holandsko 5:2, Itálie - Norsko 6:2, Itálie - Maďarsko 6:1, Rakousko - Japonsko 8:3, Rakousko - Holandsko 4:2, Norsko - Rakousko 5:2, Rakousko - Maďarsko 2:0, Japonsko - Holandsko 4:3, Japonsko - Norsko 8:5, Japonsko - Maďarsko 11:2, Holandsko - Norsko 8:2, Holandsko - Maďarsko 12:4, Norsko - Maďarsko 9:6.

Konečná tabulka

1. POLSKO	37:13 13
2. ŠVÝCARSKO	29:13 11
3. ITÁLIE	19:22 10
4. RAKOUSKO	18:24 6
5. JAPONSKO	31:36 6
6. HOLANDSKO	36:25 6
7. NORSKO	28:38 4
8. MAĎARSKO	17:54 0

Do skupiny C sestoupila mužstva Norska a Maďarska, do skupiny B - postoupily ze skupiny C Francie a Jugoslávie. Polsko postupuje do skupiny A a NDR sestupuje do skupiny B.

Mistrovství světa 1985 skupiny C

Konečná tabulka

1. BRNO	37:13 40
2. Č. BUDĚJOVICE	39:22 35
3. TEPLICE	36:23 30
4. PLZEŇ	40:30 27
5. VTJ TÁBOR	31:29 27
6. HRADEC KR.	37:24 25
7. XAVEROV	37:35 24
8. ML. BOLESLAV	27:29 24
9. GOTTWALDOV (Zlín)	27:32 23
10. TŘINEC	29:25 22
11. CHOMUTOV	19:26 22
12. Č. LÍPA	27:33 20
13. JABLONEC	33:44 18
14. FRÝDEK-MÍSTEK	17:33 18
15. PORUBA	17:33 16
16. ÚSTÍ N.L.	22:44 15

Tabulka po 24. kole

1. BRNO 37:13 40
2. Č. BUDĚJOVICE 39:22 35
3. TEPLICE 36:23 30
4. PLZEŇ 40:30 27
5. VTJ TÁBOR 31:29 27
6. HRADEC KR. 37:24 25
7. XAVEROV 37:35 24
8. ML. BOLESLAV 27:29 24
9. GOTTWALDOV (Zlín) 27:32 23
10. TŘINEC 29:25 22
11. CHOMUTOV 19:26 22
12. Č. LÍPA 27:33 20
13. JABLONEC 33:44 18
14. FRÝDEK-MÍSTEK 17:33 18
15. PORUBA 17:33 16
16. ÚSTÍ N.L. 22:44 15

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro MS 1986 v Mexiku

Evropa

1. skupina: Belgie - Polsko 2:0.
1. BELGIE 5 7:3 7
2. POLSKO 3 5:5 3
3. ALBÁNIE 4 5:7 3
4. ŘECKO 4 3:5 3

Asie

1. skupina - B: Irák - Katar 2:1.
1. IRÁK 4 7:6 6
2. KATAR 4 6:3 4
3. JORDÁNSKO 4 3:7 2

5. OLMOUC 39:30 26
6. DUKLA 40:30 25
7. CHEB 30:26 24
8. KOŠICE 24:29 20
9. TRNAVA 25:34 20
10. VÍTKOVICE 23:33 20
11. B. BYSTRICA 25:39 20
12. INTER 18:24 18
13. JIHLAVA 22:36 18
14. PŘEŠOV 20:34 16
15. PETRŽALKA 22:39 16
16. SLOVAN 18:48 16

Nejlepší střelci: 15 gólů - Knoflíček (Slavia), 14 - Příložný (Olomouc), 13 - Janečka (Bohemians), 11 - Šourek (Vítkovice), J. Němec (Slavia), Griga (Sparta), 9 - Fecko - (Košice), Procházka (Sparta).

I. národní liga kopané v Československu

Českomoravská skupina

24. kolo: VTJ Tábor - Zbrojovka Brno 0:1, České Budějovice - Ústí nad Labem 3:2, Xaverov Praha - SU Teplice 4:2, Mladá Boleslav - Skoda Plzeň 2:2, Třinec - Hradec Králové 0:0, Gottwaldov (Zlín) - Poruba 0:1, Chomutov - Česká Lípa 0:0, VP Frýdek-Místek - Jablonec 0:0.

Tabulka po 24. kole

1. BRNO 37:13 40
2. Č. BUDĚJOVICE 39:22 35
3. TEPLICE 36:23 30
4. PLZEŇ 40:30 27
5. VTJ TÁBOR 31:29 27
6. HRADEC KR. 37:24 25
7. XAVEROV 37:35 24
8. ML. BOLESLAV 27:29 24
9. GOTTWALDOV (Zlín) 27:32 23
10. TŘINEC 29:25 22
11. CHOMUTOV 19:26 22
12. Č. LÍPA 27:33 20
13. JABLONEC 33:44 18
14. FRÝDEK-MÍSTEK 17:33 18
15. PORUBA 17:33 16
16. ÚSTÍ N.L. 22:44 15

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro MS 1986 v Mexiku

Evropa

1. skupina: Belgie - Polsko 2:0.
1. BELGIE 5 7:3 7
2. POLSKO 3 5:5 3
3. ALBÁNIE 4 5:7 3
4. ŘECKO 4 3:5 3

Asie

1. skupina - B: Irák - Katar 2:1.
1. IRÁK 4 7:6 6
2. KATAR 4 6:3 4
3. JORDÁNSKO 4 3:7 2

3. skupina: Rumunsko - Anglie 0:0, Severní Irsko - Turecko 2:0.

1. ANGLIE	4 10:0 7
2. SEV. IRSKO	5 7:5 6
3. FINSKO	4 4:8 4
4. RUMUNSKO	3 5:3 3
5. TURECKO	4 1:15 0

4. skupina: Bulharsko - Francie 2:0, Lucembursko - Jugoslávie 0:1.

1. JUGOSLÁVIE	5 5:2 8
2. BULHARSKO	5 7:1 7
3. FRANCIE	5 7:2 7
4. NDR	4 7:6 2
5. LUCEMBURSKO	5 5:15 0

5. skupina: Holandsko - Rakousko 1:1.

1. MAĎARSKO	5 12:3 10
2. HOLANDSKO	5 10:5 5
3. RAKOUSKO	5 5:8 5
4. KYPR	5 3:14 0

6. skupina: SSSR - Švýcarsko 4:0, Irsko - Norsko 0:0.

1. ŠVÝCARSKO	4 4:6 5
2. SSSR	4 7:4 4
3. DÁNSKO	3 4:1 4
4. NORSKO	5 2:3 4
5. IRSKO	4 1:4 3

7. skupina: Wales - Španělsko 3:0.

1. WALES	5 6:5 6
2. SKOTSKO	4 6:3 4
3. ŠPANĚLSKO	4 5:6 4
4. ISLAND	3 2:5 2

CONACACAT

2. skupina: Guatemala - Kanada 1:1.

1. KANADA	3 5:2 5
2. GUATEMALA	3 3:3 3
3. HAITI	2 0:3 0

3. skupina: USA - Trinidad-Tobago 2:1. Branky: Borja, Peterson. Za tým USA nastoupili také dva bývalí hráči Sparty Chicago Charlie Fajkus a Angelo DiBernardo, kteří ve Spartě vyrostli.

1. KOSTARIKA	2 4:1 3
2. USA	1 2:1 2
3. TRINIDAD	3 2:6 1

Asie

1. skupina - B: Irák - Katar 2:1.
1. IRÁK 4 7:6 6
2. KATAR 4 6:3 4
3. JORDÁNSKO 4 3:7 2

4. skupina A: Hongkong - Macao 2:0.

1. ČINA	4:16:0	7
2. HONGKONG	4 12:0	7
3. MACAO	5 4:9	4
4. BURNEJ	5 1:24	0

Kvalifikace pro ME hráčů do 21 let

2. skupina: Československo - NSR 1:1. Branky: V 11. min. skórovalo levé křídlo Skuhravý (býv. Spart'an, nyní na vojně v RH Cheb), z přihrávky od levého obránce Hornýáka (Slovan Bratislava) - v 19. min. vyrovnal stoper Funkel po chybě čs. brankáře Kostelníka (Dukla Praha), který podběhl centr.

1. ČESKOSLOVENSKO	2 2:1	3
2. NSR	3 3:3	3
3. ŠVÉDSKO	3 2:2	3
4. PORTUGALSKO	4 3:4	3

Kvalifikace pro ME hráčů do 18 let

8. skupina: Československo - Rumunsko 2:0. Branky: 73. min. Halás (Nitra), 77. Faktor (Žilina). Oba góly padly po přihrávkách nejlepšího hráče na hřišti Fryče (Baník Ostrava). Tento hráč také vstřelil jedinou branku v prvním zápase proti Turecku. Do boju ještě nezasáhli reprezentanti SSSR.

1. ČESKOSLOVENSKO	2 3:0	4
2. TURECKO	1 0:1	0
3. RUMUNSKO	1 0:2	0

Středoevropský pohár: Baník Ostrava - Bugojno (Jugoslávie) 1:1, Bergamo (Itálie) - Békéscsaba (Maďarsko) 2:2.

Konečná tabulka

1. BUGOJNO	9:2	8
2. BERGAMO	5:5	7
3. OSTRAVA	2:3	5
4. BÉKÉSCSABA	5:10	4

ZPRÁVY ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

Ve 2. kole Metro - ligy v Major divizi měla hrát Sparta doma proti Wauconda Chiefs, ale nehrálo se. Rezervě se soupeř a rozhodčí nedostavili. Prvnímu týmu dojel soupeř, ale rozhodčí nepřijeli. Bude nyní na lize, jak rozhodne. Ve 3. kole v neděli 19. května hraje Sparta opět doma a sice proti Green-White. Rezervy začínají v 1 hod. odpol. a první týmy ve 3 hod. odpol. Přijďte povzbudit naše hráče, kteří se vám jistě odmění dobrým výkonem.

Naše mládežnická mužstva hrála v „State Cup“, ale bohužel se jim nedařilo. Výsledky:

Sparta pod 19 let - Schwaben 0:4, Sparta pod 16 let - Kickers 0:4, Sparta pod 14 let - Green-White 2:6, Sparta pod 10 let - Darien 0:8. Ligové výsledky: Sparta pod 12 let - Rockford 1:0, Sparta pod 14 let - Oakland 2:3, Sparta pod 16 let - Naperville 4:2.

Končím heslem: At' vítězí dresy rudé, Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná.

POK.

Náš sportovní zpravodaj Petr Horák hlásí:

Rozhovor s trenérem olympijského hokejového mužstva USA Lou Vairem

Lou Vairo, který vedl americké olympioniky loni v Sarajevu a nyní pracuje v profesionálním hokejovém klubu New Jersey Devils, mi nejdřív odpověděl na otázku o svém vztahu k československému hokeji. Řekl, že tento vztah trvá už řadu let a že byl vždycky příznivcem československého ledního hokeje. Československo hraje podle Vaira vyjimečně zajímavý druh hokeje. Je úžasné, že tak malá země může vychovat tolik výborných hráčů a má tak skvělé národní mužstvo; celek, který už několikrát vyhrál titul mistra světa. Lou Vairo připomíná i stříbrné medaile z olympijských her. Říká, že má v Československu mnoho přátel; jeden z těch nejlepších, trenér doktor Ladislav Horský, naneštěstí před rokem zemřel. Trenér Lou Vairo se mnou potom hovořil o utkání svého amerického olympijského mužstva s Československem loni v Sarajevu. Bylo to podle jeho slov velmi tvrdé utkání, nečisté, ale bylo tak hráno oboustranně. Vairo byl po zápase velmi zklamán; ačkoli, jak říká, československý tým utkání vyhrál, československý trenér stále poukazoval na nečistou hru Spojených států. Trenér Vairo zdůrazňuje, že nikdy k takovému pojetí hry nikoho nevedl, a nečistý způsob boje nemá rád. Byl zklamán, že musel zmíněné obvinění stále poslouchat, a to zvláště vzhledem k tomu, že v r. 1980 na olympiádě v Lake Placid v období problémů a smutku československému týmu z jeho neúspěchu poskytl československému celku své bezvýhradné přátelství a všude, kde mohl jej podporoval. Lední hokej představuje podle Vairových slov dlouhou a těžkou cestu, za níž je každý jednou nahore a podruhé dole. Dále jsem se Lou Vaira zeptal na jména

československých trenérů k nimž má nejbližší.

Výborní trenéři jsou podle Vairových slov Luděk Bukač a Stanislav Neveselý. Za velkou postavu nejen československého hokeje, ale celého hokejového světa, pokládá doktora Vladimíra Kostku. V Československu se objevují další dobří trenéři jako Pospíšil nebo Starší, který se podle Vairových slov vrátí k československému reprezentačnímu mužstvu a je skutečně výborným koučem. Jedna ze silných stránek čs. hokeje je právě výborné trenérské vedení, výborné koučování. K vysoké úrovni čs. hokeje přispělo mnoho osob; trenéři v Československu procházejí vynikající trenérskou školou. Lou Vairo zdůrazňuje, že osobně je velmi zaujat pro nedávno zesnulého Ladislava Horského, a jeho podíl na rozvoji čs. hokeje pokládá za nejvýraznější. V této souvislosti jsem Vairovi připomněl, že čs. lední hokej má velmi dlouhou tradici. Vairo si je toho vědom, a na čs. hokeji obdivuje, že má svou vlastní hokejovou školu. Je to škola velmi zajímavá. Československo sice samozřejmě převzalo mnohé od jiných hokejových škol, ale má také své vlastní pojetí, vlastní charakter a vlastní osobnosti. Hraje velmi inteligentní hokej kolektivního pojetí. Vairo říká, že je úžasné, jak výborný hokej hraje Československo, když si uvědomíme, že třeba jen v jednom americkém státě, Minnesotě, je víc hráčů než v Československé republice, a třeba v takové kanadské provincii Ontário dokonce mnohem víc. Podle Vairových slov je skvělé, čeho čs. hokej dosáhl, a že patří k světové špičce. Mnoho čs. hráčů teď už také hraje mezi kanadskými a americkými profesionály, a podle Vairových slov - dobře. Dále jsem se trenéra Vaira zeptal, v čem tkví největší rozdíl mezi československou hokejovou školou a kanadsko-americkou profesionální Národní hokejovou ligou.

Českoslovenští hokejisté jsou podle Vairových slov především výborně trénovanými sportovci. Hrají výborně v obraně a dokáží zakládat rychlé protiútoky. Nejen, že dokáží kontrolovat útoky soupeře, ale také zaútočit rychle sami. Českoslovenští hokejisté mají výbornou fyzickou kondici a rychlost a jsou velmi obratní; výborně přihrávají i přihrávky přijímají, hrají dokonce podle Vaira rychleji než profesionálové, dobře střelí a jsou i příslušně tvrdí. Vairo říká, že nikdy neviděl čs. mužstvo, které by jako celek nezvládlo tvrdý styl

hry. Českoslovenští hráči nyní mají šanci hrát mezi profesionály, a Vairo obdivuje práci čs. trenérů a hráčů, kterou už vlastně odvedli pro profesionální hokej. Lou Vairo, jenž se v minulosti věnoval především amatérským a juniorským mužstvům, měl dříve o profesionálním hokeji trochu jiné představy než dnes, kdy v něm pracuje; byl k němu kritičtější. Dnes však vidí sám, jak je extrémně náročné být dobře duševně a fyzicky připraven na osmdesátokolovou soutěž. 80 mistrovských zápasů, 10 předsezónních utkání, potom utkání Stanleyho poháru - to vše vyžaduje úžasnou sílu; nejen fyzickou, ale podle Vairových slov především duševní. Vairo si není jist, jak by v této soutěži a za těchto podmínek obstála československá a sovětská národní či oddílová mužstva. Není si jist, jak by obstál za stejného napětí a tlaku a při významném faktoru únavy, v podmínkách, při nichž nejde jen o přípravu na krátký turnaj nebo sérii turnajů. Vairo zdůrazňuje: my musíme hrát den za dnem, večer za večerem, naplno. Neexistuje přestávka. A rád by viděl už jen pro zajímavost, jak by se československá a sovětská mužstva s těmito pro ně neobvyklými podmínkami vyrovnala. Poté jsem se trenéra Vaira, který několikrát Československou republiku navštívil, zeptal, jak se mu Československo líbí jako země.

Trenér olympijského mužstva Spojených států říká, že lidé nevědí, jak překrásná země je Československo; všechny části země. Lou Vairo miluje Tatry na Slovensku, moc se mu líbí malé vesnice na Moravě, i krása Čech. Československo je podle jeho slov překrásná země s bohatou kulturou a jedno z největších kulturních center na světě. Obdivuje i vzdělání československých obyvatel a Karlovu univerzitu, která vznikla už v roce 1348. Na svých cestách do Československa - říká Vairo - na mě udělali velký dojem lidé. Jsou to velmi inteligentní lidé. Nerad hovořím o politice, ale je škoda, že ztratili svobodu, jakou měli v minulosti. Stáli by ve světě v čele v mnoha oblastech lidské činnosti, kdyby ovšem měli osobní a národní svobodu. K těmto Vairovým slovům chci ještě dodat, že americký trenér mě skutečně překvapil třeba svou znalostí Masaryka a literatury týkající se

střední a východní Evropy. A velký dojem na něho udělala návštěva přeplněného katolického kostela na Slovensku.

Další moje otázka se přirozeně týkala hokejového mistrovství světa v Praze. (K rozhovoru došlo ještě před mistrovstvím.) Trenér Vairo říká, že už dlouho ví, že se v hokeji nemá sázet proti Sovětskému svazu, protože sovětské mužstvo je výborně připravené a přijíždí vždy s nejsilnějším možným složením svého reprezentačního týmu. Jiná mužstva, včetně československého, už podle Vaira tu skutečně nejlepší sestavu nemohou dát nikdy dohromady; např. řada vynikajících československých hráčů emigrovala do zahraničí. Československo je dnes podle Vaira z toho hlediska, že nemůže postavit nejlepší sestavu jakou by mohlo mít, prakticky ve stejné situaci jako mužstva Švédska, Finska nebo Spojených států, i když z jiného důvodu. Mistrovství světa v Praze bude velmi těžkým turnajem. Spojené státy budou mít podle Vaira v období Stanleyho poháru problém dát dobré mužstvo vůbec dohromady; a tak si musí dát pozor i na mužstva Německé demokratické i Německé spolkové republiky, která musí porazit, aby Američané nesoctoupili do skupiny B. Favoritem je podle Vairových slov Sovětský svaz. O druhé a třetí místo budou hrát Československo, značně oslabená Kanada a možná Švédsko. Československo však bude hrát doma dobře a kdoví - možná, že porazí i Sovětský svaz. Československé mužstvo povede Bukač a je to jeho poslední šance; věřím, že spolu s druhým koučem Neveselým, který je nejen vynikající trenér, ale i skvělý člověk, odvedou výbornou práci. Pošlou na led výborné mužstvo a fanouškové je budou povzbuzovat: „ČSR do toho!“

Na závěr jsem se Lou Vaira zeptal na jeho osobní plány. Vairovi letos vyprší smlouva s mužstvem New Jersey Devils a nikdo mu dosud nic neřekl o příští sezoně. Musí tedy počkat, zda o jeho práci bude na konci sezony dále zájem. A pak se rozhodne, co vlastně bude dělat. Nemá žádné dlouhodobé plány, plánuje ze dne na den.

HLEDÁM

nocleh v Berwynu na 3 noci po dobu tří dnů Sokolského sletu. Nejraději u české neb slovenské rodiny, není však podmínkou. Abstinent a nekuřák. Pište do adm. t.l. na značku:

„Čechoslovák“.

PRODÁM

dívčí původní nový KYJOVSKÝ KROJ číslo 14 - nejlepší nabídka; volejte po 2 hod. odpol. ☎ (312) 484-8860.

Vlastenec

Dr. Jaroslav Trnka

/* 10. V. 1905 v Praze, v druhém odboji v Anglii bojoval za svou vlast. V r. 1947 ji znovu opustil. Nyní ve Francii vede boj za svobodné Československo./

V práci sílila Vás vůle neúnavná,
u rodičů nikdy netrpěl jste hlad,
učení a studie vždy měl jste rád,
v Praze Karlova univerzita slavná
po zkouškách Vám udělila doktorat.

Nerad odjížděl jste z vlasti do ciziny,
když jste rodiče a národ miloval,
s růžencem a s misálkem jste cestoval,
v krásné Francii jste nelekl se dřiny,
Bohu, národu jste věrnost zachoval.

Daleko od svého kraje v cizí zemi,
v Paříži, kde Seina k břehům přilíná,
nad níž Eiffelova věž se vypíná,
se vzpomínkou na vlast žil jste nadějemi,
že se splní Vám snů zlatých vidina.

Jenom dopisy a telefonní dráty,
často pojily Vás s drahým domovem,
ježž jste jako perlu nosil v srdci svém.
Dodnes Vaše paní Dagmar,
anděl zlatý,
s citem lásky hledí na Vás s obdivem.

Vždycky šel jste pravou cestou
jednosměrnou,
k vytoužené metě měl jste jasný cíl,
Boha, Krista, Pannu Marii jste ctíl,
k vlasti své vždy lnul jste láskou věrnou,
pro svůj drahý národ v cizině jste žil.

Dík za boj a rozhlasové vysílání,
za věstník „Recontres“, ježž jste vydával,
když náš porobený lid vrah vysával.
Necht' Vás Bůh a Kristus se svou Matkou chrání,
aby květy štěstí dál jste rozdával.

Josef V. Tománek

/New York, 28. III. 1985/

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Počtvá a rychlá práce.
Volejte česky nebo anglicky:
852-2230

JO KARUD

STALO SE V ADVENTU

(Pokračování z min. čísla)

Kalaš dal Máchovi lhůtu do konce týdne. Nejpozději do soboty, že musí z faráře vytlouci přiznání. Prý je to příkaz shora z Prahy. Prý potřebují mít faráře naměkko. Věděl, že s Kalašem nejsou žerty, zvláště, když jde o příkaz shora. Nezpracuje-li Toufara a nevytluče z něho přiznání, může se jít klouzat. Nebude povýšen, dál zůstane v té ztracené díře ve Valdčicích, dál bude dělat tuhle řezničinu. Kalaš ho označí za neschopného a to s ním půjde vždycky kamkoli.

„Mluv! Mluv, ty svině!“

Věděl, že stačí, aby Toufar promluvil. Cokoli. At' třeba zapírá. At' se brání nařčením. At' se rozbrečí. At' udělá cokoli, jen když přestane mlčet. Musí dokázat, že promluvil. Potom se zaplete do vlastních výpovědí a nebude tak těžké z něho vynutit přiznání. Ale napřed ho musí donutit, aby promluvil.

Tlak teď už suchého ručnicku na Toufarových spáncích byl nesnesitelný. „Pozdravena budiž předrahá Krví Ježíše Krista, která za mne na kříži vylita byla...“ Cítil palčivé sucho v ústech. Slyšel, jak z netěsného kohoutku vodovodu ukapává. Kdyby se mohl napít, byl by tlak, který ho doháněl k šílenství, snesitelnější. Musí vydržet. Musí!

„Ježíši, smiluj se nade mnou! Ježíši, slituj se nade mnou! Ježíši, odpusť mi hříchy mé. Amen.“

Mácha cítil, jak je posedlý svým vlastním vztekem. Byl to pocit, který znal. Někdy ho přepadl při výsleších. A byl to pocit, o kterém nemohl říci, že by byl nepříjemný. Byl to zvláštní nepopsatelný druh rozkoše, cítil, jak jím prochvívá vzrušení, jak se celé nitro spaluje horečnou posedlostí, která si hledá ventil. Rána do zubů je takovým ventilem. Pocit narůstajícího slepého vzteku znásobil sílu jeho pěstí.

„Tak ty nebudeš mluvit? Ty svině! Ty svině!“

Chytil Toufara za límec a smýkl jím na zem. Stolička, na níž seděl, se převrhla a odlétla do rohu místnosti. Na farářově rtu se objevila krev. To rozběsnilo Máchu ještě více. Upadl do stavu nepřítomnosti, kterou si ale plně uvědomoval. Sadistické vzrušení ovládalo celé jeho tělo. Cítil, jak v něm narůstá síla. Snažil se onen pocit udržet co nejdéle.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích!... Bud' vůle tvá...“

Toufar zůstal ležet u Máchových nohou. Kopl ho. Pak ho vzal za klopky a postavil si ho ke zdi. Uvědomoval si, že by za normálního stavu neměl tolik síly, aby pozvedl tak silného muže. Ale jeho zběsilý vztek to dokázal.

Farář na okamžik otevřel oči a Mácha ho znovu všil silou udeřil do obličejce. Krvavý čůrek stékal po kněžově tváři a Mácha cítil mezi prsty lepkavou vlhkost.

Už má dost – uvědomil si. Ale chtělo se mu dát ještě jednu ránu. Byla stejně silná, jako ta předchozí. A stejně dobře umístěná. Podržel si Toufara, aby neupadl. A udeřil ještě jednou. Cítil, jak ho od ran bolí klouby. Nedbal vlastní bolesti a začal Toufara bít oběma rukama. „Já ti ukážu, ty fland'ácký prase!“

Toufarovi se zajiskřilo v očích. Co na něm ten ďábel chce? Aby se přiznal k něčemu co neudělal? Proč by měl lhát? Aby si zachránil život? Což i Kristus netrpěl nevinně? Což to nebyla pravda, která přivedla Krista na kříž? Jakým by byl následovníkem Kristovým, kdyby se nedržel pravdy a kdyby ji nehájil až do smrti?

Toufarovi je jasno, že ho chtějí zlomit, že chtějí, aby zničil sám sebe lživým přiznáním, a tím i pomohl zdiskreditovat církev Kristovu. Chtějí, aby se ze zbabělosti a strachu stal lhářem, služebníkem ďáblůvým.

Farářovo tělo se bezvládně sesouvá na podlahu. Na bílé zdi se roztrikly jemné kapičky krve. Mácha cítil, jak má zpoceně čelo. Utírá si ho hřbetem ruky. Košile se mu lepí k tělu. Ucítí čpavý pach vlastního potu. Svléká si sako a pečlivě je skládá na opěradlo židle.

Cesta křížová – napadlo Toufara a v duchu vidí obrázky na stěně kostelíku v Čihošti. Což sám Kristus nepadl dvakrát pod tíhou kříže na své cestě? Ale vytrval až do konce. Toufar rovněž vytrvá až do konce.

Jejich pohledy se setkaly. Kata a jeho oběti. Mácha stál nad dobitým Toufarem, a přesto neměl pocit, že je vítězem. Ani dnes nebude moci Kalašovi ohlásit, že se ten zatracený farář přiznal a předložit písemné přiznání.

Toufar leží na zemi neschopný pohybu. Bolest, způsobená ranami, mu dala na chvíli zapomenout na svírající tlak suchého ručnicku. Měl v hlavě jedinou myšlenku: nezešilet. Nezešilet! Ví, že ho

bude chránit jeho víra. Co je suchý ručnick proti trnové koruně?

Mácha cítil, jak v něm zvolna opadává vlna vzteku. A není mu dobře. Má kocovinu. Přepadla ho únava po rozkoši, které se poddal a jež mu vzala všechny síly. Potřeboval se něčeho napít. Sáh po šálku na stole. Káva byla studená a odporná. Uvědomoval si bolest v kloubech své pěsti.

Kopl ležícího Toufara do slabiny. Tělo kněze se stočilo a zůstalo bez hnutí. Obličej měl přitisknutý k dřevěné podlaze. Začal ztrácet vědomí. Nevidí už před sebou zuřícího Máchu, ale před jeho duševním zrakem se vynořuje panorama celého jeho života... Je to jako v zrychleném filmu. Pohřeb otcův... chotěbořské gymnázium... čertův stolek na Doubravce a stará báje, kterou o něm předávala jedna generace generaci druhé. Zlo, ďábel, vskutku existují, nejsou jen lidským výmyslem... Není to jenom Mácha. Už dávno před ním se Toufar setkal se zlem v různých jeho formách a i lidských podobách. Vynořuje se před ním postava marxistického profesora matematiky, který na něho při zkouškách zlostně křičí: „Kde máte ty korále, abyste si to na nich mohl spočítat?“

To bylo v době, kdy ďábel byl jenom malý chlapeček. Nyní dospěl v mladého, silného a krutého muže Máchu, rozrušeného a se slinami u úst. Toufar se ale rozhodl zasvětit svůj život službě Bohu a musí proto dnes dokončit svou poslední mši.

„Líbíž se tobě, svatá Trojice, služba poddanosti mé a dej, aby obětí, kterou jsem já, nehodný, tvé božské velebnosti přinesl, tvým slitováním sloužila k smíření. Skrze Krista Pána našeho. Amen.“

Mácha se znechuceně odvrátil a sedl do křesla. Sáh po sluchátku, ale to mu vypadlo z ruky. Promnul si rozbolavěné klouby prstů a vytočil číslo. Chvilí trvalo, než někdo na druhém konci zvedl. „Přijďte dva. S nosítky!“

Položil sluchátko a zapálil si další cigaretu. Všiml si, že pod kněžovým obličejem se rozlila loužička krve a slin.

„Obět' jest dokonána.“ myšlenka se vlní v Toufarově hlavě.

Protože žádný dozorec nebyl právě volný, vzal Valášek s sebou chodbaře. Nechal ho, aby nesl nosítka. Když s chodbařem vstoupil do Máchovy kanceláře, ležel Toufar stále obličejem v krvavé kalužině. Valášek pomohl chodbaři rozložit nosítka a společně na ně uložili kněze. Sáh Toufarovi na puls. Ucítil slabé úderu tepu. Uvolnil mu ručnick svírající hlavu. Na Toufarově čele byla hluboká zařiznutá rýha. Dal chodbaři pokyn, aby se chopil nosítek vpředu a sáhl sám po rukojetích u Toufarovy hlavy.

Když odcházel, Valášek se otočil. Mácha seděl opřen o desku stolu, kouřil a zamýšleně se díval před sebe. Dělal dojem skleslého člověka.

V cele dal Valášek Toufarovi na čelo chladný obklad a uložil ho na kavalec. „Viděli jsme muže bolesti... A nebylo v něm ani krásy, ani podoby.“ prolétlo Valáškovou hlavou. Nepamatoval se, kdy a kde tato slova slyšel, ale dnes pochopil jejich smysl. Pak se vrátil do místnosti dozorců služby a čekal, až ho zavolají k dalšímu případu. Podíval se na kalendář. Ještě nikdo neutrhhl, věřejší datum. Vstal, pomalu odtrhl list a hodil ho do koše. Na kalendáři se objevila velká pětadvacítká, 25. únor. Únor je kratší měsíc, brzy už skončí. Uvědomil si, že do odchodu do penze mu vlastně chybí jen něco málo přes deset měsíců. Řekl si, že to už se dá vydržet.

V té chvíli přijala telefonistka v ústředně valdické věznice meziměstský hovor s Prahou. V telefonu se jí představil ženský hlas jako promována právnička Libuše Blažejová. Chtěla mluvit se soudruhem, který asistoval při věřejší rekonstrukci činu v Čihošti. Telefonistka nevěděla, o čem jde, a požádala ženu s dívčím hlasem, aby posečkala. Dotazem v sekretariátu zjistila, že akce v Čihošti se účastnil kapitán Kalaš.

Vytočila Kalašovo číslo: „Soudruhu kapitáne, chce s vámi mluvit Praha.“

„Kdo?“

„Nevím. Jde prý o nějakou rekonstrukci v Čihošti.“

„At' mi dají pokoj!“ Kalašův hlas zněl rezignovaně.

„Přepínám.“ řekla telefonistka a stiskla tlačítko aparatury. Tím pro ni případ skončil. Zato Kalaš měl nepříjemné tušení, když se v telefonu ozvala pomocnice doktora Čížka, že ten případ v Čihošti mu dá ještě zabrat. „Ano, já jsem ten soudruh ze věřejška.“ řekl na otázku Blažejové.

„Chej vám jen oznámit, že rekonstrukce v kostele se opakuje v pátek 3. března. Soudruh Čížek doufá, že ten člověk už bude do té doby v pořádku.“

„To zase chcete dělat to divadlo pro film?“

„Ano, filmaři přijdou také.“

(Pokračování přiste)

**Doporučte Hlas národa
svým přátelům a známým**

Poslanec Národního shromáždění ve škarpe

(I tohle patří nutné k výročí konce 2. světové války; k výročí návratu z exilu a k odchodu do exilu nového.)

„Poslanec Národního shromáždění ve škarpe.“ Historicky – obrazně. A taky – a hlavně – doslova. Jde o škarpu pod vysokým náspem nedlážděné silnice v oblasti Klatov, nedaleko bavorských hranic. V té škarpe jsem ležel asi deset minut před půlnocí dnes před 35 lety. V Československu tehdy prohrála demokracie, naplno se únorovým pučem dostali k moci Gottwald, Slánský, Nosek, Kopecký, Reicin, Zápotocký, Lochl, Čepička, Geminder. Taky dorost jako Pelikán, Mlynář, Pavel Kohout. Po jejich vítězství mně už nešlo o politiku, nýbrž o krk. Prechal jsem. Přes Plzeň na západ – kam jinam. Byl jsem do února 1948 v Národním shromáždění poslancem za plzeňský kraj – zaplatil Pán Bůh za jeho polohu, přes ni byla cesta ke svobodě. V Národním shromáždění za Plzeň byl taky Slánský a za národní socialisty Firt. Útěk zorganizoval můj přítel, poslanec lidové strany, rolník Broj. V poslední chvíli si to rozmyslel a zůstal. Komunisti ho později utloukli na Pankráci k smrti. Já za pomoci plzeňských vysokoškoláků jsem šel dál. Se mnou krajský tajemník strany. Mnoho času zaválo

naši tehdejší stezku. Byla mlha. Pod březnovým sluncem na polích sněh už tál, ale večer mokrá povrch zmrzl do ledového škrálopou. Ten nám praskal pod každým krokem jako výstřely z lovecké pušky. Zdálo se mně, že to musí slyšet nejenom v Klatovech, ale i u Noska na vnějšku v Praze. V pohraničním pásmu tehdy pár dní po puči nebyla ještě dnešní minová pole, strážní věže, reflektory, elektrické ostnaté dráty – jen tu hlídka pohraničníci. Ti prostě nemohli být všude. Jen v jedné chvíli jsme z dálky zaslechli kroky. Byly to čtyři páry vojenských bot pohraniční hlídky. Svezli jsme se tiše ze silnice hluboko do škarpy. Byla mlha. Hlídka neměla psy. A tak kolem půlnoci se ve škarpe schoulilo a ani nedutalo lidské klubíčko. Dodnes po 35 letech mám někdy tady v Americe sen a znova slyším, jak těsně nad hlavou, po silnici sklouzla, bota esenbáka po námrazku. „Sakra,“ říká esenbák, obnovuje rovnováhu. Ze škarpy slyším nad sebou jejich každé slovo. Nemluví o puči, natož o ideologii. Mluví o věřejším mýtu, jak jednomu z nich nevyšel duch. Já zatím v duchu hrál betla. O život. Dvě myšlenky mě tehdy bleskly hlavou. Ta první je klasička: „Co kdybych musel teď zakašlat?“ A druhá: „Co bych řekl, kdyby mě zde našli.“

Jak vyložit přítomnost předsedy zahraničního výboru Národního shromáždění o půlnoci ve škarpe v těsné blízkosti hranic? S úletem jsem si uvědomil, že mám v kapse diplomatický francouzský pas s mou fotkou, ale na jméno Yves Gautier. Vystavil mně ho den před útekem z Prahy francouzský velvyslanec v Praze, přítel Maurice Dèjean. Pro komunisty by to byl býval usvědčující dokument o mých vztazích k Západu. Byly by bývaly označeny za špionážní. Na kopeckářský útěk byl takový pas – uvědomil jsem si to až teď – přítěž, ne pomoc. Bylo to z mé strany velice nedomyšlené. Hlídka přešla, přešel děs – a za hodinu jsem byl na té správné, západní straně hranic. Na okraji lesa se se mnou studenti rozloučili. Ještě dnes mně zní ten středoevropský zdvořilý šepot: „Bratře poslance, přes tuble mýtinu byste měl hodně utíkat – někdy z lesa esenbáci vystřelí.“ Tady v Americe za podobné situace by mě studenti oslovili křestním jménem: a neformálně – třeba takhle: „A teď Ivo, koukejte mazat!“ Stalo se. – Kam se přátelé studenti za těch 35 let poděli? Litovali později, že nešli s sebou, když mohli?

Nechtěli dál, chtěli mně jen zachránit život. Jak málo nebo jak moc – taky kvůli mně – museli později kompromitovat? Kdy, v čem – přes to pomohli hůře postiženým, kdy a jak potvrdili základní slušnost Šrámkovy strany? Tak či onak, zdravím je. Těm chlapečům z oné noci v roce 1948 je dnes kolem pětapadesáti. Bez nich bych k vám dnes nepromlouval.

Od Klatov až daleko za hranice mně dodnes zůstala řada otázek. Stále se vracejí. Jedna zní takto: Kdyby mě byli tehdy komunisti v té škarpe našli a přivezli nazpátek do Prahy, kdo by byl tehdy jen zatleskal a kdo přiložil polínko z těch dnešních mých spoluemigrantů tehdejších komunistů, kterým to trvalo až do roku 1968 než nutnost a oprávněnost mé a jiných škarp pochopili? Jak upřímný nebo dobrovolně povinný by byl býval tehdy potlesk Evžena Loebla a Eduarda Goldstueckera, které jsem znal dobře z Londýna, a jaký by byl potlesk Zdeňka Mlynáře a Jiřího Pelikána a Pavla Kohouta, které jsem neznal? Až by mně byli odníмали poslancem imunitu za účelem trestního stíhání, jak zaníceně a nadšeně by byl v Národním shromáždění hlasoval a tleskal Otto Šling, Václav Nosek, Anežka Hodinová-Spurná a ostatní londýnští? Václav Kopecký by mě už asi po dvacáté nazval zloducháčkem kvůli Ohzorům a Tigridové Vývoji. A Vlado Clementis, s kterým jsme se kdysi v Paříži v kavárně U dvou magotů bavovali o dadaismu a Guillaume Apollinairovi, by byl asi požádal francouzskou vládu o odvolání velvyslance Déjeana za to, že mně chtěl pomoci za hranice.

Jiná otázka od Klatov, která je se mnou dodnes, je tato – napadla mě, když jsem se prodíral lesem do Bavorska: „Proč jsem se z londýnského exilu vůbec vrátil?“ Proč mně nebylo hned v květnu 1945 jasné, že jdu do prohrané bitvy, když jde o stalinské komunisty v oblasti, kde je všude Rudá armáda, že se vracím do Prahy, kterou generál Patton neosvobodil, aby se neporušila sovětsko-americká dohoda o konci války v Evropě a o začátku společného tažení proti Japonsku?

Často klademe otázku, proč tolik komunistů, proč tak dlouho omlouvali čistky, vraždy, popravy, a koncentráky poučkou, že při kácení lesa holt musí padat zejména lidské třísky – ale vhodné je také klást otázku, proč a jak jsme si počínali my, když nám komunismus byl přece tak jasný? Když se To-

máše Masaryka jednou ptali, co vlastně dělal v letech devadesátých, odpověděl: „Chyby.“ Podobně my, v roce pětáctýřicátém. Rozhodně: já.

Kdybych měl všechny ty chyby zredukovat na jednu, která – aspoň mně – se zdá základní, řekl bych, že jsme mylně věřili, že se pod tíhou strašné války změnili jak komunisté, tak Rusko. Z toho asi taky vycházeli Roosevelt, po něm Truman, a dokonce i Churchill, kdysi organizátor intervence proti bolševismu. Když to chtěli od Jalty se Stalinem zkusit i Churchill i Truman, proč bychom to nezkusili my s Gottwaldem? Ostatně jaká byla alternativa? Spoléhal jsem při tom s nebezpečným optimismem na demokratickou orientaci celého národa; po demokraticku jsme věřili v sílu číslic, v moc většiny, a podceňovali jsme zálužnost a připravenost komunistické menšiny a jejich úder. Jistě hrál taky roli čemu říkám: exilový automatismus. Od Beneše až po písáčky v londýnském exilu jsme měli celou válku namířeno domů. Byli jsme přece venku, abychom pak byli doma. Proto jsme dělali, co jsme dělali.

Válka skončila, tedy domů – kam jinam? Na Falklandské ostrovy? Vracel jsem se z Londýna jako politický důvěrník předsedy lidové strany Monsignora Jana Šrámka. Byl to člověk mimořádně bystrý a čestný – dnes s odstupem času si myslím, že to byl vůdce v tom nejlepším smyslu slova, ale nedocenený v českém prostředí, protože to byl kněz, který nadto v roce 1945 byl už churav a šlo mu do let. Je to všechno, proč jsem se vrátil?

Každé lidské rozhodnutí je složitá mozaika přiznaných a taky nepřiznaných kosteček. Jednou nepřiznanou možná byla také vyhlídka na politickou kariéru. A to všechno protkal historický optimismus, že se národ při druhých volbách v roce 1948 vzpamatuje ze strachu a z oportunistu a že se najde. To nebyl špatný odhad. Komunisti by volby prohráli – ne dramaticky, ale prohráli. Jenže právě proto byl puč před volbami.

Vrátili jsme se tedy a zkusili to. A podobně – jako dubčekovci dvacet let na to v roce 1968, jsme podcenili sovětskou paranoickou potřebu mít všechno pod palcem ne na 90, ale na 100 procent. V ruské, nám cizí kalkulaci, je zaslepená odanost organizované menšiny víc než rozumová podpora skoro celého národa – a třeba pro sovětské spojení proti Německu. Německý komplex byl přece tehdy celonárodní.

Je zajisté poučné klást vnitřně zreformovaným komunistům otázku, proč a jak dlouho mohli být tak dlouho zaslepení, když jiným stačilo si přečíst Lenina nebo setkat se s ruským vojákem. Ale je také správné klást si otázku, proč my – tak zvaní chytrí, kteří prokoukli nevyhnutelnost stalinismu po přečtení Marxe a Lenina – jsme to s Rusy a komunisty vůbec zkusili.

Ne sice plnou odpověď, ale jeden z důkazů o marnosti tohoto pokusu a naděje v reformu komunismu jsem našel ve škarpe podél klatovské silnice, dnes před 35 lety.

/přetištěno
z Kanadských Listů

Pojed'te s námi

do Hillsboro ve Wisconsinu

V posledních 2-3 letech oživilo své národní tradice naší krajané v okolí městečka Hillsboro ve Wisconsinu – (nedaleko Wisconsin Dells) – a pořádají svůj „Československý národní den.“ Letos tam vypraví známá a osvědčená cestovní kancelář „Čihák World Travel, Inc.“ – (6302 West Cermak Rd., Berwyn, Ill.) autobusový zájezd.

Autobusy odjedou od úřadovny této cestovní kanceláře v sobotu 8. června v 7 hodin ráno a vrátí se na totéž místo kolem půlnoci téhož dne. Cena cesty autobusem s celodenním průkazem na Československý národní den je \$28.00. Závazné přihlášky přijímá Čihákova cestovní kancelář. Zájemci necht' přímo v kanceláři zaplatí cestovné, které jim zaručí rezervované místo v autobuse i přístup na Československý národní den v Hillsboro. Plná cena cesty musí být zaplacená předem, zálohy se nepřijímají.

O zájezd je velký zájem, přihlaste se včas.

Čihák World Travel, Inc.

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí
restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Cicero

RODINNÉ OSLAVY – PARTY – PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA – BAR

TELEFON: 656-3555

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropská speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5892 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650

OLympic 2-2854

Možno
objednat
telefonem:
laskavě
a rychle
obsluha česky
i anglicky

St. Methodius Centenary, 1985

Sts. Cyril and Methodius, by F. Ekert (translated and abridged).

(Continued from last issue)

After mature deliberation and consultation, Pope Adrian II finally approved the Slavonic Rite and blessed the liturgical books translated into the slavonic language. Accepting these books from the hands of Cyril and Methodius, he laid them like an offering on the altar in the church of Santa Maria Maggiore called „Ad Praesepe” („At the Manger”). The pope praised Cyril and Methodius, calling them fathers, beloved sons, his own delight, garland of faith, and crown of glory and beauty of Holy Church.

Immediately after this, one of the two brothers offered Holy Mass in the Slavonic language in the Basilica of St. Peter, in the presence of the pope, several bishops, and a number of priests who were resident in Rome. At the pope's orders, two Italian bishops, Formosus and Gauderich, ordained the Slav pupils of Cyril and Methodius, three as priests and two as lectors. These pupils were Bulgarians (Clement, Naum, Angelar, and Sáva) and one Moravian (Gorazd). The next day similar divine services were conducted in the Slavonic language in the church of St. Petronilla; and on the third day, in the church of St. Andrew. On that third day, at nightfall, Cyril and Methodius, together with their pupils, gathered in the church of St. Paul Outside the Walls to sing the divine office at his tomb, and at dawn they offered Mass in the Slavonic language at this church in the presence of Bishop Arsenius and of Anasthasius the papal librarian, rendering thanks to the Lord for the great favor extended to them by the Holy See.

Restislav wanted Cyril and Methodius consecrated bishops during this visit to Rome. Before this was done, they professed their orthodoxy by means of a profession of faith that emphasized the procession of the Holy Spirit from the Father and the Son, against Photius who denied this dogma; and they bound themselves by a promise of obedience to the Holy See. Then Cyril and Methodius were consecrated bishops, that is, missionary bishops, by the pope himself, on January 6, 869. After this, Cyril and Methodius stayed in Rome for some time, perhaps because the pope and his advisers were discussing what jurisdiction was to be given to the newly consecrated bishops.

Then suddenly, soon after his episcopal consecration, Cyril became ill. Foreseeing that the days that remained in his life were few, he gave up any further activity; he retired to the Benedictine monastery at the church of St. Clement in Rome and there put on the monastic garb. On the fortieth day after he retired to the monastery, he felt that his final hour was at hand. He raised his arms to God and in tears prayed to God for the flock to which he had been sent, for the growth and development of the church, and for the confirmation of the faithful in unity and true faith, saying: „O Lord, my God, hear my prayer and guard the flock to which you have sent me, thy incapable and unworthy servant. Deliver them from all godless and pagan evil and from the verbose and blasphemous heretical tongue, which speaks blasphemy against thee, stamp out the trilingual error, and grant that thy church may grow in multitudes, and when thou shalt unite them all in harmony, make them an acceptable people, thinking alike concerning thy true faith and the correct profession of faith, and breathe into their hearts the word of thy teaching. It is indeed thy gift that thou hast accepted us who are unworthy as heralds of thy Christ. I commend to thee as thine those who perform good deeds pleasing to thee and whom thou hast entrusted to me. Guide them with thy holy right hand that they may all praise and glorify thy name, mighty Trinity.” Then he received the sacraments, kissed all who were attending him, and he praised God saying: „Blessed is the God who did not deliver us as prey to the teeth of the invisible enemies, but broke their snares and delivered us from destruction.” Then he kissed his brother Methodius, urging him not to abandon the work begun among the Slavs, and, emotion in his voice, he said, „Well, my brother, the two of us have been hitched up as one team, pulling the same plow, and I am falling by the furrow, having finished my day. You love the Mountain very much, but do not abandon your teaching work on account of the Mountain. For in what other way can you more surely gain your salvation?”

Thus, having given his farewell to all, Cyril passed away, held in the arms of his brother Methodius. He was forty-two years of age. He died on February 14, 869. One of the famous pupils of Cyril,

Clement, wrote the following concerning Cyril's death: „He fell asleep peacefully in the Lord, and he was brought into the company of the other holy fathers, after he had consummated in himself the honors and labors of them all. And he became an angel with the angels, and an apostle with the apostles, and a prophet with the prophets, a partaker in God's glory with all the saints.”

With the death of Cyril, the Catholic Church lost an experienced mediator between the Holy See and the Slavs, a very learned apostle. For that reason there was heart-felt sorrow in Rome over such a great loss. The pope himself ordered all the Romans and the Greeks living in Rome to assemble. Carrying lighted candles, singing, they organized a solemn procession in his honor, such as is usually organized for the pope himself. After the funeral rites were concluded and the body was laid in a tomb, Methodius came to the pope and begged him saying, „Our mother adjured us that of the two of us, he who would first depart for judgment would be taken by his brother to his monastery and buried there.”

The pope gave his consent to this and commanded that the corpse be sealed into a coffin and kept for seven days while preparations were made for transporting it. But the Roman bishops present there, as well as the clergy and faithful, objected to this and said, „Since God brought him here after his pilgrimage through many lands, and here took his soul unto himself, it is proper that he also be buried here as a venerable man.” The pope, therefore, proposed to break the Roman custom and to bury Cyril in his own tomb in the Basilica of St. Peter in recognition of Cyril's holy life and devotion to the Holy See. But finally the pope yielded to Methodius's request that his brother's holy body be buried in the church of St. Clement, next to the relics of St. Clement, which the deceased missionary had discovered, which he had carried with himself wherever he went, which he finally brought to Rome. Thus it happened that St. Cyril's body was solemnly laid to rest at the right side of the altar in the church of St. Clement with such honor as is ordinarily accorded to saints. God soon glorified this tomb with miracles. When the Romans saw this, they began to venerate Cyril as a saint, and they painted his picture on the wall over his tomb. They kept a light burning there day and night, and they praised God.

As soon as Duke Kocel learned of St. Cyril's death, he sent (in the year 869) emissaries to the papal court requesting that Methodius be appointed the chief shepherd of the Slavs in Pannonia. Kocel probably did not have intentions of breaking his ties of friendship with the bishop of Salzburg; rather, he wished to gain a bishop of the same nationality as his people, a bishop who would be devoted to the people of Pannonia and would diligently serve their spiritual needs. The papal curia, however, decided otherwise. Taking into account the people's reaction to the Frankish missionaries, the growing rift between the East and the West, the political conditions of the time, the Holy See not only approved the Slavonic liturgy, it also established an independent archiepiscopal see for the Slavs, completely independent of Frankish jurisdiction. This new see was established by means of re-activating the former Diocese of Sirmium in southern Pannonia, the territory drained by the Sava River. According to ancient tradition, the first bishop of this diocese had been St. Andronicus, a pupil of St. Paul the Apostle. Toward the end of the fourth century, Sirmium had been made an archiepiscopal see with six suffragan episcopal sees, namely, Belehrad, Ptuj, Sisek, Osek, Stridon, and Cibale. The metropolitan see of Sirmium belonged to the Patriarchate of Rome, but ceased to exist as a see during the wars that devastated the area in the fifth century. Finally the Bulgarians annexed Sirmium to their own empire. This ancient metropolitan see was now to be re-established as the see assigned to Archbishop Methodius with jurisdiction over all of Pannonia and Moravia. This was intended also as a means of renewing church unity between the Greek Christians and the Roman Christians. At this particular time, there were hopeful signs that this could be accomplished, because the schismatic Photius had been deposed (April 24, 867) and St. Ignatius was once more in possession of his archiepiscopal see in Constantinople.

(Continued in next issue)

By Fr. Charles W. Kolek,
O.S.B. Monk of St. Procopius
Abbey, Lisle, Illinois

GOD'S PLAN FOR PEACE AND HAPPINESS

In His discourse with the apostles at the Last Supper, the Lord Jesus gave us a commandment which is a very important part of our Christian commitment and a plan for peace and happiness, a plan without which peace and happiness are not possible. The plan is contained in the commandment: „Love one another as I have loved you.” (John 15/23.) At first thought, this appears to be an impossible commandment. Not even the angels can fathom the depth of Jesus' love for men. How can we mortals equal that kind of love!

But, as in meditation we follow the Lord from the Cenacle to Calvary, things come to our mind that we not only can understand, but must put into practice in our lives, if our Christian character is to have any real vitality.

CHRIST'S IS SELF- GIVING LOVE

Christ practiced what He taught: „There is no greater love than this: to lay down one's life for one's friends.” (John 15/23.) He does not love us with some kind of sentimental love, but a love sealed with the most perfect sacrifice. He did not go to Calvary to look for comfort or any advantage for Himself, but to offer Himself as a victim for our redemption. He submitted Himself to the most abject humiliation and to a sea of pain, purely for us and not for His own advantage.

To be true to the Lord's commandment, among other things, one must always be disposed to put aside his own pleasure and convenience and be willing to accept some loss, hardship or pain to benefit his neighbor. With this fact in mind, St. Paul writes: „So that nobody thinks of his own interests first, but everybody thinks of other people's interests instead.” (Phil 2/4.) A person who loves as Christ loves us, is always alert to his neighbor's well-being, just as much as to his own.

This aspect of Christ's love is not only possible to put into practice in our lives, but is required by our Christian commitment. This kind of love we see demonstrated in a heroic de-

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

gree in the lives of the martyrs, who willingly gave their lives for the love of God and neighbor. Even more commonly we see it demonstrated to a very high degree in the lives of missionaries, religious and priests who give up everything to follow Christ and to serve their neighbors. And then too, there are many ordinary housewives, who heroically put up with lack of appreciation and all kinds of abuse, even beatings, and in spite of it all, they remain faithful to their vocation as wives and mothers.

The above are examples of heroic love. Very few are blessed with the opportunity and courage to prove their love by martyrdom. However, there are ample opportunities in our daily lives to put this kind of unselfish love into practice in some lesser but still important way. Thus, one may see a nail projecting from a piece of wood where someone could easily step on it and suffer some injury. He will do what is necessary to remove the danger. Or he may see a person poorly clad in a freezing weather. Like the good St. Martin, he will do what is necessary to allviate the misery of the poor person, even at the cost of some hardship to himself. When his community is engaged in some common undertaking, he will not stand aside and let others do all the work, but rather will eagerly take his share of the burden.

Even seemingly insignificant acts of such kindness and consideration are very important. They contribute very much to peace and happiness in the home and community. And so anyone who has at least some degree of Christlike love in his heart will see to it that his footwear is clean before entering the home, so that others would not need to clean after him; he will place his clothing and other personal items into their proper place; if he smokes he will take care not to be obnoxious to others; he will dispose of chewing gum in an inoffensive way; when finishes reading a newspaper, he will leave in good

order for others to read. And in a more positive way, he will always be ready to share household chores and other work, always keeping in mind the words of the Lord: „I came to serve, not to be served.” In short: one who loves as Christ loves, is always ready to extend himself to be of help and service to others. Happy the home in which the spouses overlook their own convenience to make each other happy.

CHRIST'S IS A FORGIVING LOVE

The rule in the Lord's day was, and with many people still is: „Eye for an eye and tooth for a tooth.” But the Lord's command is: „Love your enemies, pray for your persecutors.” (Matt. 6/44.) He teaches us not only by word, but also by his own example, we must forgive those who do us harm.

No other person in the whole history of the world has been subjected to as much injustice, so much humiliation, insults and mockery as was heaped upon Jesus, the Son of God. „But when he was insulted, he returned no insults, when he was made to suffer, he did not counter with threats. Instead, he delivered himself up to the One who judges justly.” (Peter 2/23.) He forgave those who treated him unjustly, and with his dying prayed: „Father, forgive them; they do not know what they are doing.” (Luke 23/34.)

Our own hope of salvation rests on God's mercy, His willingness to forgive. Sin alone stands between us and our salvation. God's forgiveness is the only way in which we can be freed from sin. There is no other way. And the Lord warns us: „If you do not forgive others, neither will your Father forgive you.” (Matt 6/14.)

To be true to the Lord's commandment: „Love one another as I have loved you.” One must ever be desposed to forgive all insults and injuries, not only seven times, „seventy-seven times seven.” - that is to say al-

ways. There is nothing more contrary to the Christian character than an unwillingness to forgive. Harboring hatred and desire for revenge in one's heart is a disposition which is very disastrous to one's spiritual life. Obstinance in this matter leads to fall from grace and possibly even from the faith.

Forgiving love is essential to the well-being of all humanity. Only God knows how many millions of lives have been wasted, and how much grief has come into the hearts of innocent people because of the disregard for the Lord's commandment: „Love your enemies and, do good to those who hate you...” (Luke 6/27.) If there had been more forgiving love in the hearts of men, many wars would have been avoided, untold family disasters would never have occurred, and many communities would live more peacefully. The unwillingness to let love triumph over hatred results in the violent calumnies, political unrest, broken homes and even deaths.

CHRIST'S LOVE IS ALL-EMBRACING

Christ loves all people without any exception. In the words of St. Paul, „There does not exist a difference among you Jews or Greeks, slave or freeman, male or female. All are one in Christ Jesus.” (Galat 3/28.) He loves us not because we deserve to be loved, but because of His own infinite goodness. He loves us equally, whether one is Jew, gentile, white or black, male or female. He loves all people and he shed His blood for all regardless of race or color.

Christ loves faithful Catholics. But he also loves Jews, Protestants, Moslems, Budhists, Shintoists and whatever other creeds there may be. That is not to say that He approves their creeds. He wants most earnestly that they come to the knowledge of the whole truth and avail themselves of the means of salvation. He loves us all not because we deserve to be loved, but because we are all sheep of His flock, and he loves even those who have gone astray.

How tragic it is, that after two-thousand years, the vast majority of peoples have not come to the knowledge of the Good news. And how tragic, too, it is that so many of those who accept the Lord Jesus as their Savior are divided into hundreds of sects by opinions, discord and hatred.

To hate anyone for any reason whatever is a terrible sin,

most, unbecoming of a Christian. And to hate any person simply because of his color or race is an unspeakably more terrible sin. How sad it is that this kind of hatred is rather common even among persons who regard themselves as good Christians. There are many tensions and injustices committed because of the failure to love all people as Christ loves them. These evils will cease only when white people will come to love their black brothers, and black people will come to love their white brothers as Christ loves them all. Mutual tolerance is not enough. No one can be happy with just being tolerated. Mere tolerance only generates hate. Christ does not want that we just tolerate one another; He wants that we love as He teaches us to love by word and example. True Christ-like all-embracing love is the only solution for intolerance and discrimination. There is no other solution.

CHRIST ABHORS SIN BUT LOVES SINNERS

„God so loved the world that he gave his only Son, that whoever believes in Him may not die but may have eternal life.” It was not a world of angels or saints to which He sent His Son, but a world steeped in idolatry and immorality to which He sent His only Son. „It was precisely in this that God proves his love for us: that while we were still sinners Christ died for us.” (Romans 5/8.)

Sin and sinner are not the same thing. To be true Christ's command, it is necessary to make a distinction between a sin and the sinner. We must look upon sin as the greatest evil in the universe, and look upon those who, either through weakness or malice fall into sin, as more unfortunate that to be afflicted by the worst malady. They are to be looked upon with a loving concern, and as true Christians, we are required to do all in our power through prayer, counsel, encouragement and all other prudent means to lead such to repentance. To a true Christian, nothing will give greater joy than to see a stray sheep come home.

Anyone who loves as Christ loves will not take it upon himself to sit in judgement over sinners, but rather will follow the example of St. Paul, and consider himself the greatest est of sinners. The Lord does not need us to judge sinners, but He does need us to help Him save sinners. „God did not send the Son into the world to condemn the world, but that the world might be saved through Him.” (John

3/17.) To save sinners is the fond desire of a true follower of Christ. That is why for a zealous priest, the hearing of confession, after the privilege of celebrating the Eucharist, brings the greatest satisfaction.

CONCLUSION:

Can we imagine what a beautiful and a happy world this would be if all, at least Christians, would love one another as Christ loves us! There is a very good chance that if this were the case, by now the whole world would already be Christian. And it would not be a Christianity broken up into hundreds of sects and factions; it would be „one flock and one shepherd,” as the Lord prayed at the Last Supper. It would be a world according to the Lord's Heart, all united in love and peace, with no wars, no hunger, no discrimination, no oppression of any kind.

But things being as they are, that too many, even those who regard themselves as good Christians, do not give any serious thought to the Lord's command: „Love one another as I have loved you.” we can perhaps more realistically imagine homes in which the spouses put aside their own conveniences and strive to make each other happy. There really still are some such homes, and they are happy homes. But there should be more of them.

We often hear it said that we are in a mess. The fact is that the whole world is in a terrible mess: morally, spiritually, economically, politically and diplomatically. And it is all because too many people do not heed the command of Christ to love one another. The only solution for the mess we are in, is Christ-like love. There is no other way out.

We, as individuals cannot change the world. But each one of us is a part of this world, and each one of us, like it or not, is making a contribution toward making the world better or worse. If I change that part of the world which I represent, that part will be changed. And this change of mine will bring more happiness into my family, and as a result the whole family will be changed for the better. And perhaps it may start a chain reaction which may change the whole community.

After all, to love one another as Christ loves us is not a matter of choice. It is a command given us by the Son of God. On its observance depends the vitality of our Christian commitment.

We all have the obligation to love one another - and to make ourselves lovable.

VDĚČNÁ VZPOMÍNKA

na upřímnou vlastenku, pani

JANU DUFFKOVOU z Chicaga

pod jejíž střechou našlo tolik našich uprchlíků z
padesátých let první pomoc a kus domova.

Jménem všech vděčných exulantů

Karel ŠVEC.

VOICE OF THE NATION

LIBERALISM IN U.S. MEDIA

Dear Mr. Koppel:

This is in reference to the „Viewpoint” program aired from Washington DC on April 17, 1985, which dealt with

liberalism in mass media. Since the following questions could not be presented to the panel, I am presenting them to you.

Although Ronald Reagan's election to office in 1980, according to Ms. Lynn, was effected by a mere 25 % of eligible voters, he would — nonetheless —

be governing the whole nation. She supported this by stating that only 50 % of US legal voters went to the polls and that the President received 50 % of these votes; the exact text of her commentary is at your disposal in the archives of ABC. Why wasn't a similar analogy made when Jimmy Carter was elected by an even smaller percentage in 1976?

Vladimir Pozner is always given an opportunity to criticize the United States government and its policies, but during the „Nightline” program dealing with famine in Ethiopia no USSR representative was present to state what kind of aid and in what amount the Soviets have given to Africa. Was a Soviet representative asked to take part in your program and if so, why wasn't his refusal made public?

Before the last presidential election, why wasn't the US economic growth perceived as good news for American citizens, but rather labeled as good news for the White House? One might get the impression that today the biggest enemy of the United States lives in the White House.

The fact that the Department of Defense is being charged hundreds of dollars for pieces of hardware which normally cost only a few dollars does call for punishment of the suppliers; however, why was this fact constantly being brought up by the media when Congress was deliberating over the defense budget? One might suspect that the purpose of this was to create an atmosphere against armament which is so vital to the United States.

Into this mosaic of liberal TV broadcasting also belongs the question presented by a member of the audience at the „Viewpoint” program. A woman, who presented herself as a liberal, asked the conservatives how they feel TV broadcasting should be conducted: by this she actually admitted the satisfaction of liberals with the media as it is today.

Mr. Koppel, I hope you will find time to answer my questions.

Sincerely yours,

Václav Peroutka

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

YOUR BEST BET

The country's writers and editors publish hundreds of newsletters and magazines which purport to tell people how to make money. The trouble is, all we've ever seen are designed for people who earn upwards of \$50,000 a year. In fact, the higher one's income, the more useful they are.

But what about we little people? Shouldn't you and I be able to make money, too, even if on a smaller scale?

Certainly we should — and there are ways for the „common man” to make good money even though he has only a modest amount to invest. And we are going to let you in on some of these „secrets.”

In our considered opinion the very best way for the lower to lower-middle income people to make money is by prepaying the principal on the mortgage on one's home.

In a few states laws have been passed making advanced payments on principal illegal. So you should first determine if that has been done in your state. If so, get busy and organize pressure on the legislature to get such a law repealed! However, by far the majority of states permit prepayment.

Once your loan has been closed the payment for principal and interest remains the same throughout the life of your loan. When your total monthly payment changes, it is because of variations in your insurance cost and property taxes.

If you will glance over your amortization schedule you will note that the portion of your

monthly payment applied to the principal increases each month, while that going for interest decreases.

You will note on the schedule that for the first five to eight years the interest portion is most of the payment while the principal portion is quite low. Herein lies the secret of this method to make some big money with a very small investment.

The strategy is to eliminate the interest before it can accrue by advanced payments of the principal. Here's how this is done:

Your most important, basic record is the amortization schedule. Use it as your record for keeping track of regular payments and those paid in advance. It is important that your checks be annotated in accordance with the payment numbers and dates as programmed on the schedule.

Let's say your schedule calls for 360 monthly payments of \$512 per month. Add together that total amount of the first payment due, plus the principal due for the next month for payment No. 2. In our example this would be \$512 for payment No. 1 in January, let's say, and \$11.88 for the principal for No. 2 due in February. (In our example the note was for \$40,000 at 11.875 percent.)

Mail in the total of \$523.88, annotating your check to reflect payment No. 1 for January, plus principal for payment No. 2. In most cases the coupon in the payment booklet will contain a block for indicating payment of „additional principal.”

In our example the interest that will not have to be paid was \$395.72. That means that for an „investment” of only \$11.88 you will have in effect „earned” almost \$400 in a single month because you will never have to pay interest on payment No. 2, as it never accrued. It's gone; it's history!

In February you would be making payment No. 3 for March and paying the principal for payment No. 4 for April — and so on as long as you care to „make money” by prepaying principal.

Helsinki Human Rights Day, 1985

By the President
of the United States
of America

A PROCLAMATION

May 7, 1985, marks the opening session in Ottawa of the Human Rights Experts Meeting of the Conference on Security and Cooperation in Europe. This meeting is mandated to deal with questions concerning the record of all 35 CSCE states in protecting human rights and fundamental freedoms, in all their aspects, as embodied in the Final Act. This is the first CSCE meeting that has ever been devoted exclusively to human rights issues. It visibly manifests the success of joint U.S.-West European efforts to utilize CSCE as a major forum for discussions on human rights.

The United States delegation will work tirelessly to achieve meaningful results at this assembly, which discusses an issue of great concern to this Nation.

Human rights and fundamental freedoms lie at the heart of the commitments made in the Helsinki Accords of 1975 and in the Madrid Concluding Document of 1983. These documents set forth a clear code of conduct, not only for relations among sovereign states, but also for relations between states and their citizens. They hold out a beacon of hope for those in the East who seek a freer, more just, and more secure life. We and the other Atlantic democracies will not waver in our efforts to see that these commitments are someday fully honored in all of Europe.

Let us as Americans look once again to our commitment to implement fully the human rights and humanitarian provisions of the Helsinki Accords, because these freedoms are fundamental to our way of life. Let us pledge ourselves once again to do everything in our power so that all men and women may enjoy them in peace. In doing so, we call on all 35 CSCE states to dedicate themselves to upholding these humane principles.

The Congress, by Senate Joint Resolution 15, has designated May 7, 1985, as „Helsinki Human Rights Day” and authorized and requested the President to issue a proclamation reasserting our commitment to the Helsinki Accords.

NOW, THEREFORE, I, RONALD REAGAN, President of the United States of America, do hereby proclaim May 7, 1985, as Helsinki Human Rights Day and call upon all Americans to observe this day with appropriate observances that reflect our continuing dedication to full implementation of the commitment to human rights and fundamental freedoms made in the Helsinki Accords.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand this thirtieth day of April, in the year of our Lord nineteen hundred and eighty-five, and the Independence of the United States of America the two hundred and ninth.

Ronald Reagan

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650

ALL PHONES:
484-0800